

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 14 SAYI: 76 Kasım-Aralık 2003

*Cumhuriyet'in
80. Yılında
Türkiye*

*Terör
ve Uzmanları*

*Başörtü Radikalleri
Türban Liberalleri
[Eşarp, Sıkmabaş ve Türban]*

*İslâm İnkılâbının
Gerçek ve Üstün
Müneverler Aristokrasyası*

*Kıbrıs'ta
"Ya Taksim, Ya Ölüm"den
"Çözüm ve AB Partisi"ne
Uzanan Yol*

*Kurtuluş Cephesi'nden
Çağrı*

İÇİNDEKİLER

CUMHURİYET'İN
80. YILINDA
TÜRKİYE

3

Cumhuriyet'in 80. yılında şeriatçı kesimlerin gelişimi ve İstanbul'da gerçekleştirilen intihar eylemlerinin ortaya çıkardığı sonuçları irdeleyen bir yazı.

TERÖR
VE UZMANLARI

9

Şeriatçıların İstanbul'da gerçekleştirdikleri intihar eylemleriyle birlikte başlatılan "terör" ve "terörizm" söylemlerinin, sağda ve soldaki yansımaları ele alan bir değerlendirme.

BAŞÖRTÜSÜ
RADİKALLERİ
TÜRBAN
LİBERALLERİ

19

"Evrimsi"lerinden radikallerine kadar tüm şeriatçıların TC'nin "yumuşak karnı" olarak gördükleri "türban sorunu" ve bunun çevresinde oluşan çıkar ilişkilerinin bir değerlendirilmesi.

İSLAM İNKILÂBININ
GERÇEK VE ÜSTÜN
MÜNEVVERLER
ARİSTOKRASYASI

26

Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'ün "hoca"sı Necip Fazıl Kısakürek'in "İslam İnkılabı" teorisini yaptığı "İdeology Örgüsü" kitabının kısa bir değerlendirmesi.

KIBRIS'TA
"YA TAKSİM, YA ÖLÜM"DEN
"ÇÖZÜM VE AB PARTİSİ"NE
UZANAN YOL

29

Kuzey Kıbrıs'ta 14 Aralık günü yapılacak seçim öncesinde Kıbrıs sorununun gelişimi ve oluşturduğu siyasal sonuçları ele alan bir yazı.

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Mail Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.com

Bu sayı İLKER Matbaası'nda basılmıştır.

Baskı Tarihi: 5 Aralık 2003

Ederi: 1.000.000 TL.

3 €

Abone Ederi:

10 Sayı 40 €

15 Sayı 55 €

Cumhuriyet'in 80. Yılında Türkiye

15 Kasım günü İstanbul'da iki sinagoga karşı yapılan intihar eylemlerinin ardından, 20 Kasım günü İngiltere'nin İstanbul Başkonsolosluğu ile İngiliz HSBC bankasının genel merkezine yönelik intihar eylemleri, "medyatik" dille ifade edersek "İstanbul'u kana boyamış"tır.

Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi ve paralı dezinformasyon elemanı M. Ali Birand gibilerine göre, 15 Kasım günü sinagoglara karşı yapılan intihar eylemleri "Türkiye'nin 11 Eylül'ü" iken, aynı işbirlikçi kesimin bir diğer kısmı için 20 Kasım'da gerçekleştirilen intihar eylemleri "Türkiye'nin 11 Eylül'ü" olmuştur.

15 Kasım intihar eylemlerinden sonra panik içinde kapağı yurtdışına (ve özel olarak da İsrail'e) atan Ertuğrul Özkök ise, 20 Kasım intihar eylemlerini yurtdışından seyrederek Amerikan emperyalizminin 11 Eylül'ünü "daha iyi anlamış"tır.

Tüm işbirlikçi "medyatik"lerin üzerinde birleştikleri ortak nokta ise, saldırıların "El Kaide"nin "parmak izini" taşıdığıdır.

M. Ali Birand, Cengiz Çandar ve Ertuğrul Özkök'ün başını çektiği Amerikan emperyalizminin dezinformasyon elemanları, her iki olay sonrasında "teröristler"in "verdiği mesaj" üzerine "beyin fırtınası" yapmaya başlamışlardır. Ve her zaman olduğu gibi, vardıkları sonuç, "El Kaide"nin "Türkiye'ye ABD-İsrail-İngiltere koalisyonundan uzak durması mesajı verdiği" olmuştur.

AKP'nin başı ve başbakan sıfatı taşıyan Kasımpaşalı Tayyip Erdoğan "verilen mesaj" karşısında şöyle haykırmıştır:

"Devletimize ya da hükümetimize terör yoluyla verilmek istenen bir

mesaj varsa o mesajı elimden tersiyle ittiğimi ve ayaklarımın altına aldığımı tüm dünyaya haykırıyorum."*

Tayyip Erdoğan'ın bu haykırışıyla birlikte, "mübarek ramazan ayında" ülkeyi "kan gölüne çevirenler"in "müslüman olamayacakları"na ilişkin şeriatçı basının korosu eşliğinde, Irak'ta köşeye sıkışan W. Bush-Blair ikilisinin "terörizme karşı savaş"ını haklı göstermeye yönelik yorumlar "medya"nın ortak "karan" olarak belirmiştir.

Ve "medya" (işbirlikçisinden şeriatçısına kadar tüm "medya") İstanbul'da gerçekleştirilen intihar eylemlerinin "**El Kaide işi**" olduğunda birleşirken, "uluslararası terörizme karşı savaş" cephesinin saflarının sıklaştırılmasından söz etmeye başlamıştır.

"Türk polisinin büyük başarısı" olarak sunulan, sinagog eylemlerinin "saldırganlar"ının İBDA-C ya da Hizbullah mensupları oldukları DNA testleri ile "tespit edildiğinde" bile "El Kaide işi" propagandası sürdürülmüştür.

Bu açık dezinformasyon karşısında kendisini "kemalist" ve "laik" olarak tanımlayan kesimlerin, "yerli teröristler"den yola çıkarak, bu eylemler ile Amerikan emperyalizminin isteği ile AKP'nin çıkarttığı "pişmanlık yasası" arasında kurmaya çalıştıkları bağlantı ise "medya" tarafından fazlaca ciddiye alınmamıştır.

Yürütülen tüm dezinformasyon çabalarına rağmen, gerçekleştirilen intihar eylemleri, kamuoyu tarafından, İsrail'in Filistinlilere karşı yürüttüğü şiddet ve imha politikaları

* Tayyip Erdoğan, "Dindar" Başbakan, 18 Kasım 2003.

ile Amerikan ve İngiliz emperyalizminin Irak işgaliyle birlikte değerlendirilmiş ve “oh oldu, masum insanlar da ölmeseydi daha iyi olurdu” şeklinde tanımlanabilecek bir anlayış oluşmuştur.*

Tüm bu yargılar, kanılar, yorumlar ve dezinformasyon ortamında, eylemleri gerçekleştirenlerin “Türk” ve “şeriatçı” çıkmaları gözlerden uzak tutulmaya çalışılmıştır. Ancak 20 Kasım’da gerçekleştirilen intihar eylemleriyle birlikte Tayyip Erdoğan, başbakan ya da AKP başkanı olmaktan öteye geçerek, “şeyhülislam” edasıyla “fetva”sını vermiştir:

“İçinde bulunduğumuz şu mübarek günleri kana bulayanlar, masum insanları katledenler bunun hesabını her iki alemde de vereceklerdir. İnsanlık vicdanında da ayrıca ebediyete kadar lanetlenenlerini ayrıca bilmelidirler.”**

Hernekadar “şeyhülislam” Tayyip Erdoğan “hoca”, “insanlık vicdanı”nın “ebediyete kadar” varolacağını söyleyerek “öteki alem”in varolmayacağını söylemiş olsa da, eylemi gerçekleştirenlerin “islami” olduklarını kabul etmekten başka çaresi de kalmamıştır.

Evet, İstanbul’da gerçekleştirilen intihar eylemlerinin başına ne denli “taşeron” sıfatı eklenirse eklensin, “El-Kaide’nin Türkiye’deki yandaşları”*** denirse densin, “yerli” şeriatçılar tarafından gerçekleştirildiği tartışmasız bir gerçektir. Öyle ki, “Türk polisi” bile, sinagog eylemleri sonrasında, “eylemciler”in daha önce İBDA-C ve Hizbullah operasyonlarında gözaltına alındığını ve “olaya kanışanların” bazılarının Çeçenistan ve Bosna’da “savaşçıları”nı açıklamıştır.

* Emin Çölaşan sinagog eylemlerinde ölenlerin cenaze törenine “katılanların sayısı bilemediniz 200 kişiydi” diye yazmaktadır. (*Hürriyet*, 20 Kasım).

Radikal gazetesi yazarlarından Hakkı Devrim ise, cenaze törenlerine katılanların sayısının azlığını şöyle açıklamaktadır: “... haksızlık da etmeyelim. O gün hastaneler hıncahınçtı. Cenazede de saldırı olacak diye korkan aileler vardı. Ve bardaktan boşanırcasına yağın yağmur.” (21 Kasım).

** Tayyip Erdoğan, “Dindar” Başbakan, 20 Kasım 2003.

*** AKP’nin İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, 18 Kasım günü, “İstanbul’da yaşanan olayda El-Kaide ile bağlantısı olan dış grupların organizatörlüğünde birkaç Türk’ün taşeron olarak kullanıldığı tespit edilmiştir. Olay taşeronların işidir” açıklamasını yapmıştır.

Bu açıklamalara rağmen, “medya” yine bildiğini okumaya devam etmiştir: El Kaide işi!

Ancak “medya”nın dezinformasyon ve manipülasyon görevi bununla sınırlı değildir. Yapılan eylemlerin “amacı” ve yapanların “kimler” olduğunu bir yana bırakan “medya”, büyük bir “consensus” içinde “eylemlerle verilmek istenen mesaj”a yönelmiştir. Bunu yaparken de, her biri, tıpkı Tayyip Erdoğan gibi, birer “şeyhülislam”, “hoca”, “imam” edasıyla din, islamiyet ve Allah hakkında “fetva!” vermeye başlamıştır. *Radikal* gazetesinin gözdelelerinden Mine G. Kırkkanat şöyle yazmaktadır:

“Hepimiz biliyoruz ki dini inanç, insana sevgi ve saygıyla yoğrulmuş bir Tanrı aşkıdır. Bir din, vahşet kaynağı olamaz, hunharlık ve dehşet yaymaz, yaymamalıdır. Dinlerde hunharlık ve dehşet, Allah’ın işi değildir, Şeytan’a atfedilir.”****

Tayyip Erdoğan’ın sinagog eylemlerinden sonra “verilmek istenen mesaj”ı “elinin tersi ile itip ayaklarının altına alması”ndan sonra “medya”nın “mesaj taşıyıcıları” bu kez “hedef kim” sorusu etrafında halkı yönlendirme çabasına girmişlerdir. Herzaman olduğu gibi, bu çabalann başını M. Ali Birand, Cengiz Çandar çekerken, Aydın Doğan’ın kozmopolit “liberal-sol”cularının “teorik yayın organı” *Radikal* gazetesi ön saflarda yer almıştır.

“Saldın, Türkiye’de ya da dünyanın başka bir yerinde, demokrasinin, özgürlüklerin kendisini hedef alıyor. Yani bu savaş özgür dünyaya karşı.”*****

“Bu eylemlerin ilkinin (sinagoglara karşı olduğuna bakarak) İsrail, ikincisinin de (HSBC’nin Britanya sermayeli olduğuna bakarak) Britanya çıkarlarını hedef aldığını söylemek kadar büyük bir aymazlık, yanlışlık olamaz. Saldırıları açıkça Türkiye’yi hedef alıyor.”*****

“Medya”nın “saldırganların kimliği”ni bir yana bırakıp, “mesaj kime?”, “hedef kim?” sorularını işlemeye başlamasıyla birlikte “is-

**** Mine G. Kırkkanat, Uyanın ey gafiller!, *Radikal*, 21 Kasım 2003.

***** İsmet Berkan, Savaş, *Radikal*, 21 Kasım 2003.

***** Murat Yetkin, Hedef Türk Demokrasisi, *Radikal*, 21 Kasım 2003.

lamcı” olarak adlandırılan kesimlerde büyük bir rahatlama ortaya çıkmıştır. Özellikle Amerikan emperyalizmi ile “yakın işbirliği” içinde olan AKP iktidarıyla kendi amaçlarına çok daha hızlı ve güvenli bir biçimde ulaşacaklarını düşünen “İslamcı kesim” “işin içine” kendilerinin dahil edilmemesinden büyük bir sevinç duymuşlardır. Bu sevinç içinde sinagog eylemlerinden sonra *Yeni Şafak* gazetesi “*Rantiyeciler Yanıldı*” manşeti atarak şunları yazmıştır:

“Terör yüzünden döviz ve faizin yükseleceğini, borsanın ise rekor düşüş yaşayacağını uman rantiyecilerin beklentileri gerçekleşmedi. Borsa yüzde 2,4 oranında değer kaybıyla 15 bin 687 puandan günü tamamladı.”*

Yeni Şafak gazetesine göre “uzmanlar”, “İstanbul’daki terör eylemlerinin” amaçlarını şöyle sıralamaktadır:

1- Türkiye, Irak’taki gelişmelere paralel olarak terör batağının içine çekilmek isteniyor.

2- Faiz ve enflasyondaki düşüş bazıları rahatsız etti. Bomba ekonomideki olumlu gidişe atıldı.

3- Siyasi istikrarın bozulması yönünde çaba var.

4- Türkiye’nin AB üyeliğinin engellenmesi ve Kıbrıs sorununun çözümünü istemeyenler.

5- Saldırının sinagogları hedef almasıyla eylem bir anda bütün dünyanın gündemine oturdu.”**

Ancak 20 Kasım günü gerçekleşen bombalamalardan sonra borsanın 16 bin puandan 14 bin 617 puana düşmesi, *Yeni Şafak* gazetesinin birkaç gündür sürdürdüğü manipülasyonu birden boşa çıkarmıştır. Kendi söylemleriyle ifade edersek, bu kez “rantiyeciler kazanmış”tır!

Oysa herkes bilmektedir ki, **bu ülkede** şeriatçılar, şeriat düzeni isteyenler ve şeriat düzeni kurmak için her yolu geçerli (mübah) görenler vardır. Kendi içlerinde değişik tarikatlara, gruplara ve örgütlere bölünmüş olsalar da, kimilerine “radikal dinci”, kimilerine “demokrat müslüman” etiketi yapıştırsa da, onların varlığı inkar edilemez bir gerçektir.

“Adil Düzene mutlaka geçilecektir! Bu kesin şarttır! Ancak bu geçiş

yumuşak mı olacak, sert mi olacak!.. Tatlı mı olacak, kanlı mı olacak?.. İşte buna 60 milyon karar verecektir...!” (Erbakan, 1991)

“Camiler kışlamız
Müminler askerimiz
Kubbeler miğferimiz
Minareler süngümüzdür...”
(Tayyip Erdoğan, 6 Aralık 1997)

Bu sözler bu ülkede söylenmiştir.

Şeriatçılık gerçeğinin diğer çok iyi bilinen bir yanı da, kendi amaçlarına ulaşmak için her yolu “mübah” görmeleri (makyavelist) ve buna bağlı olarak kendi çıkarlarına uygun olduğunu düşündükleri her kesimle işbirliği yapabilmeleridir.

Sovyetler Birliği’nin dağıtıldığı 1991 yılına kadar “en büyük tehlike”nin “komünizm” ve komünist “dinsizler”den geldiğini düşünen şeriatçı kesimler, tüm zamanlarda Amerikan emperyalizminin anti-komünist hareketlerinin “müslüman ülkelerdeki” temel “mücahitler”i olmuşlardır.

Endonezya’da, Malezya’da, Pakistan’da, Afganistan’da anti-komünist cephenin temel unsuru olan “İslamcılar”, pek çok ülkede Amerikan emperyalizminin yönetiminde Suudi Arabistan parasıyla varedilmişler ve politik örgütlenmeler kurmaya yöneltilmişlerdir. (Ülkemizde 1980 askeri darbesi sonrasında “Rabıta” aracılığıyla şeriatçı kesimlere yapılan “yardımlar” Uğur Mumcu tarafından ayrıntılı olarak ortaya konulmuştur.)

Yine herkesin kolayca anımsayacağı gibi, Amerikan emperyalizminin Sovyetler Birliği’ne ve dünya devrimci hareketlerine karşı geliştirdiği “yeşil kuşak konsepti”nin ve buna bağlı olarak Afganistan’daki “mücahitler”i silahlandırmasının ve finanse etmesinin üzerinden çok zaman geçmemiştir.

Burada, kimin kimi kullandığı fazlaca önemli değildir. Amerikan emperyalizminin şeriatçıları kullandığı ve sonra işi bitince onları yoketmeye kalktığından söz etmekle, şeriatçıların işlerine geldiği sürece Amerikan emperyalizmiyle işbirliği yaptıkları ve işlerine gelmeyince bu işbirliğini sona erdirdiklerini söylemek bir ve aynı şeydir. Söz konusu olan, her iki kesimin de “ortak düşmana” karşı, yani “komünizme karşı” birleştikleri ve işbirliği yaptıklarıdır. Ve “ortak düşman” ortadan kalktığında, doğal ve kaçınılmaz olarak onları birleştiren “ortak payda” da ortadan kalkmıştır. Bu andan itibaren her iki taraf kendi yoluna gitmiştir.

* *Yeni Şafak*, 18 Kasım 2003.

** *Yeni Şafak*, 16 Kasım 2003.

Bu süreçte şaşkıncı, ayrık, anlaşılmaz herhangi bir yan yoktur. **“Düşmanın düşmanı dostumdur”** olarak özetlenebilecek “ittifak politikaları” bu sürecin belirleyicisidir. Bu bir “cephe” ittifakıdır ve “cephe”nin amaçlarına ulaşıldığında, ittifakın varoluş nedeni de ortadan kalkmaktadır. İttifaklar sona erdikten sonra her kesimin kendi özgün amaçlarına doğru hareket etmeleri ve bu amaçlar doğrultusunda yeni “dostlar”la ittifaklar kurmaları ve bu ittifaklarla yeni “düşmanlar”a karşı savaşmaları kadar doğal hiçbir şey yoktur.

Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığından sonra Amerikan emperyalizmi ile şeriatçılar arasındaki eski tür ittifak sona ermiştir. Halk deyişyle, “öküz ölmüş, ortaklık bitmiş”tir. Artık her iki tarafın kendine özgü yeni hedefleri vardır ve bu hedefler birbiriyle çakıştığı oranda yeni ittifaklar ortaya çıkabileceği gibi, çatıştığı oranda birbirleriyle de çatışabileceklerdir.

Bu nedenle, Amerikan emperyalizmi ile şeriatçı kesimlerin mutlak bir çatışma içine girdiklerini söylemek ne denli yanlış ise, şeriatçılar ile Amerikan emperyalizminin geçmiş müttefik ilişkilerinin sona ermiş olmasından yola çıkarak, yeni bir “ittifak”ın olanaksız olduğunu söylemek de o denli yanlıştır. Bu konuda en somut örnek ise, **bugün Irak’ta, İran’ın şeriatçı molla yönetiminin Amerikan emperyalizmiyle ittifak içinde oluşudur.**

Bütün “İslam ülkeleri”ndeki şeriatçı kesimler bir ve aynı bakış açısına sahip değildir. Kendi içlerinde tarikatlar düzeyindeki bölünmüşlükler ve her ülkenin kendine özgü koşulları, aynı zamanda politik faaliyetlerde ayrışma olarak da varlığını sürdürmektedir. Dolayısıyla gelişen olaylar karşısında homojen, bütünsel bir davranış sergilemezler. Ülkemizin yakın tarihine bakıldığında şeriatçı kesimlerdeki bölünmeleri ve bunların değişik politik örgütlenmelere ve eylemlere yansıdığını görmek olanaklıdır.

1960’ların sonlarına doğru N. Erbakan’ın TOBB başkanlığından zorla uzaklaştırılmasıyla birlikte başlayan süreç, şeriatçı kesimlerin Amerikan emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçileri ile olan eski ittifaklarının sona erdiği bir süreçtir. O günden günümüze kadarki süreçte şeriatçı kesimler içinde değişik ayrışmalar ortaya çıkmış ve bu ayrışan kesimler değişik politik tutumlar sergilemiştir. Kimileri Amerikan emperyalizmi ve onun

yerli işbirlikçileri ile yeni ittifak yolları ararken, kimileri bu ittifakı “kökten” reddetme noktasına gelmişlerdir. Her durumda bu ayrışmaların ve çatışmaların odak noktasında **tarikatlar** yer almıştır. Dolayısıyla şeriatçı kesimlerdeki çelişki ve ilişkiler, her dönemde tarikat ilişkilerinin yapısı ile belirlenmiştir.

Tarikatlar arasındaki ilk ana ayrışma noktası, şeriat düzenine nasıl ulaşılabileceği konusundaki stratejik ayrışmadır.

1980’lere kadar, şeriat düzenine Erbakan çizgisini izleyerek, yani mevcut düzenin kendi yasallığı içinde faaliyet yürüterek, onun “oyun kurallarına” uyum göstererek (“takyye”), adım adım, “evrimci tarzda” ulaşılabileceğini savunanlar, sürekli ayrışmalar yaşamış olsalar da, ağır basan yan olmuşlardır.

12 Eylül askeri darbesiyle bu çizginin legal politik örgütlenmesi kapatılmış olsa da, tarikatlar düzeyinde faaliyetleri doğrudan askeri cunta tarafından desteklenmiştir. Suudi Arabistan’dan sağlanan parasal destekle yürütülen imam-hatip okulları ve bunların yurtlarındaki faaliyetleri, 1995 ortalarına kadar “evrimci” şeriatçıların temel çalışma alanı olagelmıştır.

1991 genel seçimlerinde RP’nin oyları %16,9 iken, 1995 seçimlerinde %21,3’e yükselmiş ve birinci parti olmuştur.

Böylece şeriat düzenine (Erbakan’ın dilinde bunun adı “adil düzen”dir) “evrimci” geçişi savunan Erbakan’ın temsil ettiği çizgi tartışmasız bir egemenlik kurmuştur.

Ancak DYP-RP koalisyon hükümetinde “evrimci” şeriatçı çizginin “hükümet olması”na rağmen “iktidar olamadığı” düşüncesi giderek yaygınlaşmış ve 28 Şubat “post-modern darbe”siyle birlikte bu, kesin bir kanı haline gelmiştir. Bu da “evrimci” legal şeriatçılar içinde yeni bir ayrışmanın başlangıcını oluşturmuştur.

Ayrışmanın temelinde, şeriat düzenine geçişin legal-evrimci çizgisinden çok, bu çizginin uygulayıcılarının, yani Erbakan ve ekibinin pasif tutumları yatmaktadır. “Yenilikçiler”e göre, evrim sürecinin sonuna gelinmiştir; 1980-95 döneminde imam-hatip okullarında ve yurtlarında yürütülen faaliyetler sonucunda yeterince “kadro” sağlanmış ve Anadolu’nun büyük bir kesiminde kalıcı bir güç olunmuştur. Bundan sonra yapılması gereken, iktidardan kendilerine düşen yeri ve payı talep etmekten ibarettir. Bunun için tek yapılması gereken, biraz “basiret”, biraz “atılganlık” ve biraz “kabadayılık”tır.

“Basiretli”-“atılgan”-“kabadayı”, Bülent Arınç, Abdullah Gül ve Tayyip Erdoğan üçlüsü AKP’yi oluşturarak Erbakan’la yollarını ayırırken, aynı zamanda şeriat düzenine geçişin **yeni taktik çizgisini** ortaya koymuşlardır.

AKP çizgisi ile Erbakan çizgisi arasında strateji ve stratejik rota konusunda hiçbir anlaşmazlık mevcut değildir. Hedef şeriat düzenidir ve bu amaca evrimci tarzda ulaşılabilecektir. Ancak imam-hatip okulları ve yurtlarındaki çalışmalarda sağlanan “kadrolar”la, “gerekirse çatışmayı göze alarak”, evrim sürecini **hızlandırmak** gerektiği sonucuna ulaşmışlardır.

1999 seçimlerinde Fazilet Partisi’nin oylarının %15,41’e düşmesi “yenilikçiler” için harekete geçme olanağı yaratmıştır.

AKP’yi oluşturan “yenilikçiler”, taktik planda daha “aktif” politika izlenmesi gerektiğini söyleyerek tüm tarikatların desteğini almıştır. Ortak kanı, imam-hatip okulları ve yurtlarında sağlanan gelişmelerin, evrim sürecini tamamlamak için gerekli kadrosal ve kitlesel desteği ortaya çıkardığıdır. Gün, atılım günüdür, daha kararlı biçimde şeriat uygulamalarına geçilme zamanıdır!

Ancak Erbakan çizgisinin değişik dönemlerdeki koalisyon hükümetlerinde yer alarak kazandığı “devlet deneyimi”, Abdullah Gül aracılığıyla bu “aktif” sürece monte edilmiştir. Dubai’deki İslam Kalkınma Bankası aracılığıyla Amerikan emperyalizmi ile ilişkiye geçilmiştir. “Devlet deneyimi” sahibi evrimci-şeriatçı “abiler”in tavsiyeleri ile kurulan bu ilişkinin temelinde, **Amerikan emperyalizminin stratejik çıkarlarıyla işbirliği yapılarak iktidar olunabileceği** düşüncesi yatmaktadır.

Ve “yenilikçi” kesim, “çağın” “globalizm” çağı olduğuna inanarak, “globalleşen dünya”da Amerikan emperyalizmi ile stratejik işbirliğinin ticaret yoluyla gerçekleştirilebileceğini düşünmüştür. Böylece “ihracat hamlesi”yle gelişen Anadolu küçük ve orta ticaret burjuvazisinin güçlenmesi olanaklı olacaktır. Güçlenen ticaret burjuvazisi, mevcut işbirlikçi tekelci ticaret burjuvazisinin yerine geçerek ülkedeki oligarşinin asli unsurları arasına katılacaktır. Bu yolla “yeni” bir İslam devleti modeli ortaya çıkacaktır.

“Globalizm” propagandasının etkisinde kalarak “globalleşme”yi dünya ticaretinin sınırsız gelişmesi olarak algılayan “yenilikçiler”, Amerikan emperyalizminin ülke içi ve

Orta-Doğu **ticaret temsilcisi** olmayı **stratejik hedef** haline getirmişlerdir.*

Gerçekte ise, 1980 sonrasında ithalatın “liberalizasyonu” ile her türlü emperyalist ülke mallarının ülkeye ithalinin olanaklı olmasıyla birlikte ortaya çıkan yeni tüccar kesiminin (“beyaz Türkler”) yerine talip olmaktadır. Geniş anlamda **hizmetler sektöründe** meydana gelen gelişmeyle ortaya çıkan “yeni iş olanakları”, AKP’de toplanan evrimci-şeriatçıların yeni hedefi durumundadır. Onlara göre, Anadolu esnafı (küçük ve orta ticaret burjuvazisi) “çağ atlmalı”dır. Yönünü “globalleşmeye” dönmeli ve dünya ticaretinde “hak ettikleri yeri” almalıydılar. İmam-hatiplerden yetişmiş, bilgisayar kullanan, jöleli saçlı yeni tip “şeriatçı işadamları” bu yeri almaya adaydırlar.** (İşin en ilginç tarafı ise, AKP etrafında toplanan şeriatçıların hedefledikleri “beyaz Türkler”in iş alanları olmakla birlikte, AKP’yi en fazla destekleyen kesim de bu “beyaz Türkler”dir.)

İşte böylesine bir yönelimin olduğu bir aşamada, “radikal” şeriatçı kesimler İstanbul’da bombalı eylemler gerçekleştirmişlerdir. Bu da AKP yönetimini korkutmuş ve telaşlandırmıştır. Herşey “kontrol altında”yken, işleri planladıkları gibi götürürken, “medya”nın sınırsız desteğini almışken, ihracat 40 milyar doları geçmişken patlayan bombalar yeni bir kargaşa ve tartışma ortamı yaratmıştır.

İstanbul’da “radikal” şeriatçıların gerçekleştirdiği eylemler “kimi hedef alıyor”, “mesaj kime” türünden tartışmalardan AKP’nin

* Bu çizginin Erbakan çizgisi ile olan “sınıfsal” farkı ise, Erbakan’ın “ağır sanayi hamlesi”ni öne çıkartarak, Anadolu küçük ve orta sanayi sermayesini temel alması, bunların ise Anadolu küçük ve orta ticaret sermayesini temel almasıdır. Bu nedenle, Erbakan, sanayi tesislerinin temel atma törenlerinde boy gösterirken, Tayyip Erdoğan “duble yol” törenlerinden hoşlanmaktadır.

** 14 Nisan 2002 günlü *Yeni Şafak* gazetesinde Family Finans Genel Müdürü Can Akın Çağlar, “meslek dışında yapmak isteyip de yapamadığınız şeyler var mı?” şeklindeki soruyu şöyle yanıtlamaktadır:

“İstedğim iki şey vardı. Birincisi Boğaz’da içkisiz bir balık lokantası. Ben yapamadım ama şu anda bir sürü var.

İkincisi muhafazakar eğilimli insanların bütün gününü orada geçirebileceği, içerisinde spor tesisi, yüzme havuzları, eğlence merkezleri falan olan, üyelikleri olan ve sadece üyelerin girebileceği bir kompleks, büyük bir klüp kurmak.

Enka gibi böyle tesisler var ama muhafazakar kesime hitap eden bir yer yok.”

“duyduğu rahatsızlık” giderek artmış ve polislerin cenaze töreninde “suçlu medya” söyleminin ortaya çıkmasına yol açmıştır.

28 Şubat günlerinde Erbakan’ı “pasiflikle” suçlayan “yenilikçiler”, bugün kendi “aktivizm” propagandalarının sonuçları ile yüz yüzedirler. “Kudüs günü”nde tankların “balans ayarı” yapımlarıyla başlayan 28 Şubat sürecinde Erbakan’ın “korkak” davrandığını söyleyerek şeriatçı kesimlerden sağlanan destek, “radikal” kesimlerin aktivizmi ile tamamlanmıştır. Şimdi sorun, AKP’nin “globalizm” hayaliyle oluşturduğu yeni ticari hedefler ile şeriatçılığın “hassasiyetleri” arasında nasıl bir denge kuracağıdır. Büyük bölümü hayali olan 40 milyar dolarlık ihracat rakamlarıyla şeriatçı kesimlere sağlanan ekonomik çıkar, şeriatçıların “hassasiyet” sahibi oldukları konularda aynı oranda gerçekleştirmemiştir.

Bugün Irak işgaliyle oluşan konjonktür nedeniyle “radikal” kesimlerin hedefi, Amerika ve koalisyon güçleri olsa bile, konjonktür değişmesiyle ya da olayların güncel etkisinin azalmasıyla birlikte değişeceği ve içe yöneleceği kesindir. İçteki hedef ise, ilk planda **türban** olacaktır. AKP etrafında toplanmış olan tüm tarikatlar ve imam-hatipli kadrolar türban konusunda daha kararlı ve sonuç alıcı adımlar atılmasını; bugün TBMM’de sağladıkları 2/3 çoğunluğu bir başka seçimde elde edemeyeceklerini bildiklerinden, daha hızlı hareket edilmesini istemektedirler. Ve sorunun somutluğu da buna göre biçimlenmektedir: Aynı tür bombalı eylemler **iç hedeflere yönelik** olarak gerçekleşirse!

Bugün AKP yönetimi, elindeki tüm olanakları, rüşvet, adam satın alma ve polisiye yolları kullanarak, kendi saflarında yeniden “abdest tazelemek” durumundadır. Eski ab-

destle kılınan namaz buraya kadar gelmiştir, şimdi yeni bir sürece girilmiştir.

Bu süreçte “radikal” şeriatçıların hiçbir gücü olmayacaktır. Onların etkisi, varolan şeriat amacına ulaşmanın **zamanı** üzerinde yaratacağı etkiyle sınırlıdır. AKP’nin hesaplarına göre, AB ve Amerikan desteğinde, “ordu”nun müdahale gücünün etkisizleştirilmesine bağlı olarak zaman kısaltılacaktır. Ancak evrimci ya da “radikal” tüm şeriatçı kesimler yeni “kazanımlar” beklentisi içindedirler. Eğer “makul bir zaman içinde” bu beklentileri karşılayacak ya da karşılamış gibi görünecek gelişmeler sağlayamazlarsa, sonları Fazilet Partisi’nin 2002 seçimlerinde aldığı sonuçtan farklı olmayacaktır. Önlerindeki tek zaman dilimi Mart 2004’de yapılacak olan yerel seçimlere kadardır. Beklentileri Mart 2004 seçimleri sonrasında ertelemeyi başarabilseler bile, 2004 ortalarında büyük çatışmalar kaçınılmaz hale gelecektir.

İşte “mesajı elimini tersiyle ittiğimi ve ayaklarının altına aldığımı tüm dünyaya haykırıyorum” diyen Tayyip Erdoğan ekibinin karşı karşıya oldukları sorun budur.

Gözden kaçınılması gereken nokta ise, bu sorunun İstanbul’da gerçekleştirilen bombalı eylemlerle doğrudan ilişkisi olmadığıdır. Sorun, şeriat düzeni sorunudur, şeriat düzeninin, “Türkiye modeli” de olsa, kurulması sorunudur. Tüm politik faaliyetin ve propagandanın temelini yerleştirilen şeriat düzeni istemi, “siyasal islam”ın her çeşidinin ortak istemi olmakla birlikte, bu istemi gerçekleştirmek iddiası ile tarikat ittifakları üzerinde politika yapanların bir “mükellefiyeti” haline gelmiştir.

Süreç, AKP tarafından şeriat istemlerinin asgari düzeyde tatmini ile laikliğin azami ölçüde etkisizleştirilmesi sürecidir.

Terör ve Uzmanları

İstanbul'da gerçekleştirilen intihar eylemleriyle birlikte "terör", "medya"nın yeniden en gözde konusu haline gelmiştir. "PKK'ye karşı yürütülen 15 yıllık mücadele" deneyimi ile neredeyse tüm "medya" mensupları, birer "terör uzmanı" olarak, İstanbul'daki son intihar eylemlerinin "derin" anlamını ve buna karşı yapılması gerekenleri büyük bir şevkle gazete manşetlerine taşıırken, televizyona çıkabilenleri aynı şevkle "bizim 11 Eylül'ümüz"ün "derin" tahlillerini milyonlarla paylaşmışlardır.

"Ne olacakmış yani, Marks'ta benim gibi düşünmeyiversin" diyen "marksist" Murat Belge "terörden nasipleneler" içinde yer alarak şöyle yazmaktadır:

"Terör', adı üstünde, korkutuyor. Korkan insanlar, 'Ne olursa olsun, iyi korunalım' diyorlar. İnsanlarda bu ruh halinin yaratılması, 'huzur ve güven'ci sağ kanat için, muhafazakârdan otoriter Bonapartist'e ve oradan faşiste uzanan bu cephe için en elverişli koşulları hazırlıyor."*

Doğal olarak "terörden nasibini" almış biri olarak Murat Belge de diğer "medya" mensupları gibi, "terörizme karşı savaş" için "felsefik" çözüm de üretmiştir:

"Teröre karşı ne yapabiliriz? Ne yapmalıyız? Bu sorulara uzun uzun, soğukkanlılıkla, cevap aranır; aranması gerekiyor. Yapılacak pek çok şey bulunabilir, bulunması gerekiyor.

Ama en temel şey, hayatın devam etmesi, eskisi gibi devam etmesi.

Çünkü 'terör' denen o karmaşık olgunun en büyük, en öncelikli amacı, hayatın normal akışının rayından çıkması. Bunu başaramadığı zaman, en korkunç saldırı bile, hiç olmamış gibi oluyor ve etkisi sıfıra iniyor.

Bu anlamda, hayatına devam etmekle direnmeyi başaran bir toplum, teröre karşı en önemli zaferi elde etmiş olarak, bütün 'Ne yapmalıyız?' sorularına en sağlıklı cevapları üretebilir ve uygulamaya koyabilir. Ama ilk iş, 'Terör geldi, demokrasiden vazgeçelim' bozgunculuğunu, terörün asıl beşinci kolunu, etkisiz kılmaktır."**

Görüldüğü gibi Murat Belge, geçmişindeki "felsefe kült"ünün yardımıyla, "terör"ü yok kabul ederek yok etmenin en doğru yol olduğunu ileri sürmektedir. Buna, her ne kadar Berkeley idealizmi denilse de, Murat Belge'nin terörizme karşı felsefik savaşının özü ilk cümlesinde özetlenmektedir: "Terör', adı üstünde korkutuyor." Bu yüzden Murat Belge, felsefik idealizmden nasiplenirken, asıl söylemek istediği "terör" karşısında "korkmamak"tır. Demeye çalışmaktadır ki, "korkumuzu yenebilirsek terörü de yeneriz". Ancak bunu söyleyemeyecek kadar "maço" olduğundan ("erkek adam korkmaz"), lafı dolaştırıp "hayatın devam etmesi, eskisi gibi devam etmesi"nden dem vurmaktadır.

Şüphesiz Murat Belge gibi "felsefik" ve "historik" birinin "anti-terör" reçetesi kolayca bir yana bırakılamaz. Onu "ciddiye" almak gerekir. Ciddiye alındığında ise, "kor-

* Murat Belge, "Terörden Nasipleneler", *Radikal*, 23 Kasım 2003

** Murat Belge, agy, *Radikal*, 23 Kasım 2003

ku” ile “terör” arasında kurduğu ilişkiden yola çıkılması şarttır.

Murat Belge'nin tanımladığı gibi “terör”, “adı üstünde korkutuyor” ise, “korku”nun ne olduğu da tanımlanmak zorundadır. Böyle olunca da, “felsefe”den **psikoloji** alanına sıçrama yapmak gerekli olacaktır.

Herkesin kolayca bulabileceği gibi, “terör” korkusu, herşeyden önce insanların ölmekten korkmalarından ibarettir. “Terör” sözcüğü ile tanımlanan herhangi bir olay sonucunda yaşamını yitirmekten korkmaktır bu. Bu yönüyle, “masum insanları”ın “terör”den duydukları korku tanımlanabilir.

Ancak Freud'un dediği gibi, eğer korku, “*Suç işledikten ya da işlediğini zannettikten sonra duyulan vicdan azabının ve günahkârlık duygusunun simgesel anlatımı*”ysa, Murat Belge'nin “korkusu”nun “rasyonel” karşılığına ulaşılır. Bu durumda, psikologların, psikiyatristlerin yapabilecekleri fazlaca bir şey yoktur. Çünkü, burada ortaya çıkan “korku”, kişinin “işlediği ya da işlediğini zannettiği suç”un bir sonucudur. Dolayısıyla da “terör”le bir ilişkisi yoktur. “Terör”, olsa olsa, “suç işleyenin” içinde taşıdığı “suçluluk psikolojisi”yle oluşan “korku”nun ortaya çıkmasına hizmet eder.

Böylece “terör”le yaşamını yitirmekten korkan “masum insan” ile, “terör”le korkusu büyüyen “suçlu” (masum olmayan) birbirinden farklılaşır. “Terör”den en çok söz edenlerin, “terörizme karşı savaş”ın en önde çıgırtkanlığını yapanların tamamının bu ikinci kategoride “korku sahibi” kişiler oldukları açıktır.

Eğer “terör uzmanları”nın söylediği gibi, “terör”ün amacı insanlarda “korku” yaratmaksa, “korku” yaratan herşey “terör” kapsamına alınmak zorundadır. Herhangi bir siyasal faaliyeti ya da düşüncesi nedeniyle işkence görmekten korkan bir kişinin karşı karşıya olduğu “işkence görme olasılığı” da “terör”dür.

Aynı şekilde, “allah korkusu”, “öteki dünyada hesap vermek” de “terör” kapsamına girmektedir.

Murat Belge'nin “terör uzmanlığı”ndan yola çıkıldığında, bu “dini terör”e karşı durabilmenin tek yolu, eğer “hayatın devam etmesi, eskisi gibi devam etmesi” ise, yani “allah korkusu”ndan öncesine dönmek ise, bunun tek anlamı dinsiz olmaktır.

Ama “terör”le ortaya çıkan “korku”, Freudvari ifadeyle, “suç işledikten sonra duyulan

vicdan azabının ve günahkârlık duygusunun simgesel anlatımı”ysa, işkencecinin, katilin, işgalcinin, sömürücünün, işbirlikcinin, celladın tek yapacağı şey, “hayatın devam etmesi, eskisi gibi devam etmesi”ni sağlamaktır. Bu da, işkenceye, katliamlara, işgale, sömürüye, işbirlikçiliğine devam etmek, eskisi gibi devam etmekten başka bir anlama gelmez.

Böylece Murat Belge'nin “terör” tanımından yola çıkarak –ki bu “terör”ün **sonucundan** yola çıkmakla özdeştir– iki tür terör olduğunu söylemek olanaklıdır.

Birinci tür “terör”, “masum insanlar”da, kendilerinin hiçbir “suçu” olmayan olayların içinde ölüm korkusu yaratır. Bu “terör” eylemlerini gerçekleştirenler, “masum insanlar”da ölüm korkusu yaratarak amaçlarına ulaşmaya çalışır. (“Terörizme karşı savaş” propagandasının hedef kitlesi de bu “masum insanlar”dır.) Murat Belge'nin tanımıyla, “terör”le korkutulan bu “masum insanlar”, “ne olursa olsun, iyi korunalım” duygusu ile “terörizme karşı savaş” adı altında devletin her türlü baskı ve şiddet uygulamasını destekleyeceği gibi, “teröre kurban gitmemek” için, “terör alanı” olan yerlerden uzak da durabilir. Son İstanbul'daki intihar eylemleri sonrasında Galeria, Carrefour gibi alışveriş merkezlerinde görülen “durgunluk” bu durumun bir sonucu olmuştur.

Aynı şekilde, 1980 öncesinde faşist milislerin kahvehane taramaları, İstanbul Üniversitesi önünde öğrencilerin üzerine bomba atmaları, 1990'ların başında *Özgür Gündem* gazetesinin binasının bombalanması, köy yakmalar tümüyle bu tür “terör” kapsamına girmektedir.

İkinci tür terör ise, “suç işledikten sonra duyulan vicdan azabının ve günahkârlık duygusunun simgesel anlatımı” olarak korku yaratan ya da korkuyu somutlayan şiddet eylemleridir. Burada artık “masum insanlar” değil, “suçlular” sözkonusudur. Dolayısıyla “suç işleyene” yönelik şiddet eylemi niteliğindedir ve tekil düzeyde “suç işleyen”e yönelik her şiddet eylemi tüm “suçlular”da “korku” yaratarak “terör” niteliği kazanır.

Her iki “terör”ün ortak özelliği, suçlu olsun olmasın insanlarda korku yaratmasından çok, bu korkuyu ortaya çıkartan **şiddet eylemi** olmasıdır. Bu yönüyle, hiçbir sınıfsal niteliğe sahip olmadığı gibi, politik ya da ideolojik bir kimliğe de sahip değildir. Sö-

mürücü sınıfların devletinin, kendi yasalarıyla belirlediği suçlara karşı uyguladığı şiddet de, Allah'ın kitabına karşı çıktığı için "öteki dünya"da "yakılarak" cezalandırılacak olanlara karşı uygulanan şiddet de, korku yarattığı oranda "terör"dür. Aynı şekilde, egemen sınıfların kitlelere yönelik "terör"üne karşı **bireysel kin ve intikam duygusu** ile gerçekleştirilen suikastler de, işgalci düşmanla işbirliği yapanları cezalandırmaya yönelik silahlı eylemler de, "korku" yarattıkları için "terör" kapsamında değerlendirilebilir.

İster sonucu açısından, yani yarattığı "korku" açısından ele alınsın, isterse yöneldiği hedefler açısından, yani "masum-masum olmayan" ayrımı açısından ele alınsın, her şiddet eylemi "terör" olarak nitelenebilir.

Görüldüğü gibi, bu ölçülerden yola çıkılarak ortak ve genel bir "terör" tanımına ulaşılamaz. Mutlaka bir "terör" tanımına ulaşmak isteniyorsa, Murat Belge dışında başka "referans"lar bulmak gerekmektedir! Ülkemizdeki tek "terör uzmanı" Murat Belge olmadığı için, "referans" konusunda fazla sıkıntı çekilmemektedir.

Sol legalizmin yayın organlarından olan *Evrensel* gazetesinin "terör uzmanı" şöyle yazmaktadır:

"Terörün anlamı yıldırma"dır. Terörizmin kelime anlamı ise; yıldırma veya tedhişçiliktir. Toplu ya da kişisel adam öldürme, binaları, insanların kalabalık olduğu mekanları bombalama, yangınlar çıkartma, vb. gibi **topluma korku salan** eylemler terörist eylemlerdir. Terörün kurbanlarıysa **genellikle** masum insanlardır.

Terörizm; bir siyasi savaşım yöntemidir."* (abç)

Evrensel gazetesinin "terör uzmanı"nın Murat Belge'den farkı, "korkutmak"la "yıldırma" arasındaki bir farktan ibarettir. Ancak "terörist eylemler"in "topluma korku salan eylemler" olduğunu söyleyince, Murat Belge'yle paralellik içine girmektedir. Ama yine de *Evrensel* gazetesinin "uzmanı" "korku"dan çok "yıldırma"yı yeğlemektedir.**

Herkesin günlük olarak bildiği gibi, "yıldırma" fiili, belli bir amacı olan kişileri amacına ulaştırmaktan alıkoymak, amaca

ulaşmayı zorlaştırarak bıkkınlık, bezginlik vb. yaratarak amaçtan vazgeçirmek için kullanılır.

Örneğin bir şirket kurarak zengin olmayı amaçlayan bir kişi, gerek bürokratik "engellerle", gerekse piyasadaki diğer şirketlerin her türlü araçla yürüttükleri "karşı" kampanyalarla bu amacına ulaşmaktan uzaklaştırılabilir. Amacından neden vazgeçtiği kişiye sorulduğunda vereceği yanıt açıktır: Beni yıldırıyorlar! Böylece *Evrensel*'in "terör uzmanı"na inandığımızda, anlarsın ki, bu kişiye karşı "terör" uygulanmıştır!

Doğal olarak *Evrensel*'in "terör uzmanı"nın tanımından yola çıkıldığında, "bizleri hiç kimse yıldırılmaz" demekle, her türlü "terör"e rağmen amaca ulaşmaktan vazgeçmeyeceğimizi ilan etmiş oluruz. Böylece "terör"e karşı mücadelenin panzehiri "yıldırılmazlık" olmaktadır. Bu da, Murat Belge'nin sözleriyle, "hayatın devam etmesi", yani varılmak istenen amaca ulaşmak için yola devam edilmesinden başka birşey değildir.

Ancak *Evrensel* yazan bir zamanlar THKO ve THKP-C'nin "tedhişçi" ilan edildiğini bile anımsamaksızın, her türlü **toplum ya da kişisel adam öldürme, binaları**, insanların kalabalık olduğu mekanları **bombalama**, yangın çıkartma vb." eylemleri "terörist eylemler" ilan ederken, bu eylemlerin "tedhişçilik" olduğunu söyleyebilmektedir.

Eğer "insanların kalabalık olduğu mekanları bombalama, yangın çıkartma" eylemlerini bir yana bırakırsak, *Evrensel*'in "terör uzmanı" için, "topluma korku salan" "toplum ya da kişisel adam öldürme", "binaları bombalama" başlı başına "terörist eylem" olmaktadır.

Oysa bu kadar "uzmanlık" taslamaya gerek bile yoktur. 3713 sayılı ve 1991 tarihli **Terörle Mücadele Kanunu**'nda "terör" şöyle

** Burada *Evrensel* gazetesinin "terör uzmanı"na haksızlık da yapmamak gerekir. Kendi özsel düşüncesi gibi sunduğu "terör" tanımını Orhan Hançerlioğlu'nun *Felsefe Ansiklopedisi*'nden almıştır. Orhan Hançerlioğlu "yıldırma" başlığı altında şöyle yazmaktadır:

"Yıldırma (Os. Tedhişçilik, Fr. Terrorisme) Toplu ya da kişisel adam öldürmeler, yangın çıkartmalar, yapıları bombalamalar vs. gibi eylemlerde toplumda korku ve güvensizlik yaratma amacını güden siyasal savaşım yöntemi... *Korku* anlamına gelen La. *terror* deyiminden türetilmiştir. *Yıldırma* da denir. Yıldırma, gerici siyasette temel diletiğini faşizmde bulur." (*Felsefe Ansiklopedisi*, Cilt: 7, s. 321.)

* Enver Şat, "Terörün Kaynağı", *Evrensel*, 24 Kasım 2003.

tanımlanmaktadır:

“Madde 1 - Terör; baskı, cebir ve şiddet, korkutma, yıldırma, sindirme veya tehdit yöntemlerinden biriyle, Anayasada belirtilen Cumhuriyetin niteliklerini, siyasi, hukuki, sosyal, laik, ekonomik düzenini değiştirmek, Devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü bozmak, Türk Devletinin ve Cumhuriyetinin varlığını tehlikeye düşürmek, devlet otoritesini zafaya uğratmak veya yıkmak veya ele geçirmek, temel hak ve hürriyetleri yok etmek, Devletin iç ve dış güvenliğini, kamu düzenini veya genel sağlığı bozmak amacıyla bir örgüte mensup kişi veya kişiler tarafından girişilecek her türlü eylemlerdir.”

Büyük Larousse'da ise “terör” şöyle tanımlanmaktadır:

“Ortalığa korku ve yıldırmak, çevredekileri sindirmek için yapılan her türlü silahlı eylem/terör”

Böylece Murat Belge'den *Evrensel* gazetesine yazdığı kadar geçerli bir “medyatik” “terör” tanımına ulaşılmış bulunuyoruz: **Her türlü silahlı eylem!**

Ancak *Evrensel* yazarı hızını alamayarak, “*terörizm, bir siyasi savaşım yöntemidir*” yargısını ilan ederek, tanımdan bir adım öteye geçmiştir.

“*Gerici siyasette*, demektedir Evrensel yazarı, *terörizm, kendini faşizmle ifade etmiştir*.”* Bu doğru olmasına rağmen, karşıtı, yani “ilerici siyasette” “terörizm” kendisini nasıl “ifade etmiştir” sorusu yanıtız bırakılmıştır.

Elbette *Evrensel* yazınının yargısını kabul ettiğimizde, yani “terörizmi”, bir siyasal savaşım yöntemi olarak tanımladığımızda, “ilerici” (gerici siyasetin karşıtı olarak) siyasetin de aynı yöntemi kullandığını kabul etmekten başka yol yoktur. *Evrensel* gazete-

Görüldüğü gibi *Evrensel* gazetesinin “terör uzmanı”nın “terör” tanımı neredeyse kelimesine kelimesine buradan alınmıştır. Ancak “küçük” eklemelerle: “insanların kalabalık olduğu mekanları bombalama” gibi. Orhan Hançerlioğlu “toplumda korku ve güvensizlik yaratma amacı”ndan söz ederken, “terör uzmanı”mız “**topluma korku salan** eylem”den söz etmektedir. Bir “terör uzmanı”na bu kadarlık “katkıyı” da çok görmemek gerekir. Ne de olsa, THKO'nun silahlı mücadele çizgisini reddeden oportünist bir çizginin legalist koşullarında yaşamaktadır.

* Enver Şat, “Terörün Kaynağı”, *Evrensel*, 24 Kasım 2003.

sinin “terör uzmanı” söylememiş de olsa, “ilerici siyaset”in “siyasal savaşım yöntemi” olarak “terörizm”i kullanan kesimlerine 1980'lere kadar “anarşist” ya da (Genelkurmay belgelerinde) “tedhişçi” denilmektedir. Ve herkes bilmektedir ki, bu “anarşistler”, ülkemizde silahlı devrimci mücadelenin başlatıcıları ve sürdürücülerinden başka kimse değildir. THKO ve THKP-C'nin, oligarşik yönetimin tüm propaganda araçlarıyla “anarşist” ve “terörist” ilan edildiğı kolayca unutulup geçilecek olgular değildir.

Sorun şudur: “siyasal savaşım yöntemi” olarak **silahlı mücadeleyi** ve bunun bir biçimi olarak **gerilla savaşını** yürüten halk kurtuluş savaşçıları “terörist” midirler, silahlı mücadele “terörizm” midir?

Eğer Murat Belge ya da *Evrensel* gazetesinin yazınının savlarıyla “korku” yaratan herşey “terör” ise, ülkemizde yürütölen silahlı devrimci mücadele de “terör” kapsamına sokulmak zorundadır. Çünkü devrimci silahlı mücadelenin “korku” yarattığı kesindir. Bu korkuyu ve kimleri kapsadığını Güneri Cıvaoğlu şöyle anlatmaktadır:

“12 Eylül'den önceki gecelerden biri. Rauf Tamer'in evinde onun doğum günü... Ama herkeste bir yıldırmak, bir bezginlik, dehşet ürpertileri. Suskunluk... Örgütlü şiddet eylemlerinin Türkiye'ye bir kan bataklığı gördürtüğü verdiği günler. Bir şarkıyı mırıldanıyoruz salondaki birkaç kişi: 'havasına suyuna, taşına toprağına. Bir başkadır benim memleketim.' Gözler dolmuş. Kelimeler dudaklarımızdan duygu yüklü çıkıyor. Bir çok tanıdık ismin, taşı tarağı toplayıp, Türkiye'yi terkederek, Amerika'ya, İngiltere'ye yerleştiğı günler... Nişantaş'ın, Levent'in apartman camları gazete kağıtlarıyla kaplı. İçerde yaşam yok ki!...”**

Bu olgudan yola çıkıldığında, silahlı devrimci mücadelenin “bazı insanları terörize” ettiğı, onlara büyük bir korku saldığı kesindir. Bu durumda, silahlı devrimci mücadelenin “onları” dehşete düşürdüğünden, korkuttuğundan, yıldırıldığından, ülke dışına kaçmaya yönelttiğinden söz edildiğinde, “siyasi savaşım yöntemi” olarak “terörizm”den söz etmek gerekmektedir. Bunun özcesi, si-

** Güneri Cıvaoğlu, “Beyaz Türklerden Bugüne”, *Sabah*, 10 Kasım 1988.

lahlı devrimci mücadele=terörizm'dir.

Ama bu, ülkemiz solundaki oportünistlerin ve pasifistlerin onlarca yıldır silahlı devrimci mücadeleye karşı yürüttükleri suçlamaların aynısı değil midir?

Mahir Çayan yoldaş yıllar önce şöyle yazıyordu:

"Bu anlayışa göre, 27 Mayıs Anayasasının meşruiyet sınırları dışındaki hareketler, 1) ya terörist, anarşist hareketlerdir, 2) ya da polis provokasyonlarıdır. Ankara'da Tuslog'u ve Amerikan Haberler Merkezini, İstanbul'da Pan Amerikan'ı basıp, tahrip edenler acaba anarşistler miydi, yoksa ajanlar mıydı?

*Ne dersiniz, meşruiyet sınırları içinde sosyalistçilik oynamaya kalkan küçük-burjuva entelektüel bozuntuları?**

İşte yıllar sonra aynı "meşruiyet sınırları içinde sosyalistçilik oynamaya kalkan küçük-burjuva entelektüel bozuntuları", İstanbul'da şeriatçi kesimlerin gerçekleştirdiği intihar eylemlerinden yola çıkarak, bir kez daha silahlı devrimci mücadeleyi "terörizm" olarak gösterme gayreti içine girmişlerdir. Murat Belge'nin de, *Evrensel* gazetesine yazdığı yazının da amacı, "terör" değil, silahlı devrimci mücadeledir. Tüm yazdıkları silahlı devrimci mücadeleyi "terörizm"le özdeşleştirmek amacını gütmektedir.

Nazlı Ilıcak'ın *Tercüman* gazetesinde köşe sahibi olan eski "maoist solcu" Gülay Göktürk, "terörde çifte standart" sözleriyle başlayan yazısında, Murat Belge ya da *Evrensel* gazetesine yazdığı gibi lafı dolaştırmadan söylemektedir:

"1970'lerde Elrom'un şakağından tek kurşunla vurulmuş resimleri gazetelerde çıktığında, 'bir Mossad ajanının' öldürülmesinin de bireysel terör sayılıp mahkum edilmesi gerektiği, soldan, teröre en fazla karşı duran sol akımlar da dahil hiç kimsenin aklına gelmiyor.

Üzerinden 30 küsur yıl geçtikten sonra bugün bile, Kızıldere üzerine ağıtlar yazan sol aydınlardan hiçbirinin aklına, Mahir'lerin üç masum İngiliz'i rehin aldıkları ve orada, Kızıldere'de ölümlerine sebep oldukları;

bunun terörist bir eylem olduğu hatırlanmıyor."**

Artık "terör" korkusu yaşayan "terör uzmanları", "korkusuzca" yaşayarak "mutlu" olabilir! Ne de olsa, İstanbul'da şeriatçıların gerçekleştirdiği intihar eylemleri ile ortaya çıkan "kanlı görüntüler"le silahlı devrimci mücadele birbiriyle ilişkilendirilmiştir. S. Demirel'in sözüyle, artık "hiç kimsenin karından konuşması" gerekmemektedir.

"Oligarşi ile halkın düzene karşı memnuniyetsizlik ve genellikle bilinçsiz tepkileri arasında kurulmuş olan suni dengeyi bozmanın, kitleleri devrim saflarına çekmenin temel mücadele metodu silahlı propagandadır.

Emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik mücadelelerinin, oligarşik diktatörlük -isterse temsili görünüm içinde olsun- tarafından terörle bastırıldığı merkezi otoritenin ordusu, polisi, vs. ile "dev" gibi güçlü olarak halk kitlelerine gözüktüğü, gizli işgalin var olduğu bu ülkelerde, kitlelerle temas kurmanın, onları geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası ile devrim saflarına kazanmanın temel mücadele metodu silahlı propagandadır.

Silahlı propaganda, askeri değil politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadele biçimidir. Yani silahlı propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır.***

Evet! Mahir Çayan yoldaş "*Kesintisiz Devrim II-III*"de silahlı propagandayı bu şekilde tanımlamaktadır ve yıllar önce ülkemiz solundaki pasifistlerin (ki Gülay Göktürk'ün içinde yer aldığı o dönemin "kampus maoistleri" bunların başında gelmektedir) silahlı devrimci mücadelenin "terörizm" olduğu iddialarına bu şekilde yanıt vermiştir.

Bunların yanına Can Dündar'ın Taner Akçam röportajıyla ("*Sol Geçmişle Hesaplaşıyor*", *Milliyet*, Ocak 2002) "soldaki şiddet kültürünü" yok etme çabalarını da eklersek, İstanbul'da meydana gelen şeriatçı intihar eylemleriyle yeniden başlayan "terör uzmanlığı"nın amacı daha açık hale gelecektir.

** Gülay Göktürk, "Amaçlar ve Araçlar (II)", *Tercüman*, 28 Kasım 2003.

*** Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

* Mahir Çayan, *Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine*.

Yukarda da ortaya koymaya çalıştığımız gibi, nasıl tanımlanırsa tanımlansın, “terörizm”in herkes tarafından kabul edilen ortak ve genel bir tanımı yapılamamaktadır. Ama herkes bilmek durumundadır ki, “terör”, dünya siyasal tarihine 1789 Fransız Burjuva Devrimi ile birlikte girmiştir.

5 Şubat 1794'te Robespierre şöyle söylemektedir:

“Halk hükümetinin dayanağı, barışta erdemse, devrimde de hem erdem hem terördür. Erdemin olmadığı yerde terör kıyıcıdır, terörün olmadığı yerde de erdem güçsüzdür. Terör, tetikte duran, sert, yumuşama bilmez bir adaletten başka bir şey değildir. Demek ki terörün kaynağı erdemdir.”

Marks'ın sözleriyle ifade edersek, “Tüm Fransız terörizmi, burjuvazinin düşmanlarıyla, mutlakiyet ile, feodalizm ile ve darkafalılık ile avamca hesaplaşmaktan başka bir şey değildir.”* Bu aynı zamanda, “varlıksız yığınların egemenliğini”** “terör” yoluyla sağlamaları demektir. Engels'in deyişiyle, “Paris'in varlıksız yığınları, Terör döneminde, egemenliği bir an ellerine geçirebilmiş ve böylece burjuva devrimini burjuvazinin kendine karşı zafere götürebilmiş”tir.***

Görüleceği gibi, 1789 Fransız Devrimi'nin “terör dönemi”, **zorun** tarihteki rolünü en açık biçimde ortaya koyar. Marks'ın ünlü sözüyle “*zor, bağrında yeni bir toplum taşıyan her eski toplumun ebesi*”dir.

“Devrim, elbette ki, en otoriter olan şeydir; bu, nüfusun bir bölümünün kendi iradesini, nüfusun öteki bölümüne tüfeklerle, süngülerle ve toplarla –akla gelebilecek bütün otoriter araçlarla– dayattığı bir eylemdir; ve eğer muzaffer olan taraf yok yere yenik düşmek istemiyorsa, bu egemenliğini, silahlarının gericiler üzerinde yarattığı terör ile sürdürmelidir. Paris Komünü, silahlı halkın otoritesini burjuvaziye karşı kullanmamış olsaydı, bir gün olsun dayanabilir miydi?”****

* K. Marks, *Burjuvazi ve Karşı-Devrim*, Marks-Engels: *Seçme Yapıtlar*, Cilt: I, s: 169-173, Sol Yayınları, Aralık 1976.

** Saint-Simon, *Lettres d'un Habitant de Genève à ses Contemporains*, Paris 1868.

*** F. Engels, *Anti-Dühring*, s. 371, Sol Yayınları, Ekim 1995.

Ama “terör uzmanları” için bunların hiç-bir önemi yoktur. Bugün ayakta kalabilmesi için herşeyi yaptıkları burjuva toplumunun, “*ne kadar kahramanlara özgü bir toplum olmasa da, onu dünyaya getirmek için, kahramanlık, özveri, terör, iç savaş ve dış savaşlar gene de zorunlu olmuş*”***** olması da onların “uzmanlık” alanının dışında kalmaktadır. Onlar için “terör”ün “kan dökücülüğü”nden başka birşey yoktur. Onların bu tutumlarının temelinde “silahlanmış proletarya” korkusu yatmaktadır. Bu nedenle, her fırsatta, devrimi, devrimci mücadeleyi karalamak, küçültmek, kitlelerin gözünde “kan dökücülük” olarak görülmesini sağlamak için ellerinden geleni yaparlar. Ne de olsa onlar, “kızıl terör”e karşı “beyaz terör”ün çocuklarıdır. Onların **en büyük korkusu, proletaryadır, proletarya iktidardır, proletarya diktatörlüğüdür.**

Marksizm-Leninizm açısından yalın bir “terör” sorunu yoktur. Devrimci terör, devrimin düşmanlarına karşı en etkin silahtır. Marksizm-Leninizmin karşı olduğu devrimci terör değil, bireysel terördür.

Bireysel terör, ister salt intikam duygularıyla gerçekleştirilmiş olsun, ister aynı intikam duyguları ile bir “yöntem” haline getirilmiş olsun, her durumda Marksizm-Leninizm dışı bir olgudur.

Bireysel terörizm, **egemen sınıfların her türlü baskı ve terörünün halk kitlelerinde yaratmış olduğu kin ve intikam duygularını** “harekete geçirici”, “kızıştırıcı” bir “yöntem”dir ve suikastler, bombalamalar vb. silahlı eylemler bu yöntemin bir aracıdır. Marksizm-Leninizmin politik mücadele biçimi olarak reddettiği, dışladığı da bu bireysel terörizmdir. Hiç kimse, bireysel terörizm ile devrimci terörü, “kıyıcılık”, “kan dökücülük” gibi benzeştirmelerle bir ve aynı kefeye koyamaz.

Ancak bugün ülkemizdeki küçük-burjuvalar, 1977-1980 dönemindeki devrim ile karşı-devrim arasındaki savaştan “terörize” olmuşlardır. Faşist milislerin kitleyi yıldırma, sindirmek amacıyla gerçekleştirdikleri “terör” eylemleri karşısında geri çekilmişler-

**** F. Engels, “Otorite Üzerine”, Marks-Engels, *Seçme Yapıtlar*, Cilt: II, s: 452, Sol Yayınları, Temmuz 1977.

***** K. Marks, “Louis Bonaparte'in 18 Brumaire'i”, Marks-Engels, *Seçme Yapıtlar*, Cilt: I, s. 479, Aralık 1979.

dir. Pek çok işbirlikçi burjuva gibi, küçük-burjuva aydınlarının bir bölümü de, faşist terör karşısında yurtdışına kaçmışlardır. Onlar, bu korkuyla, “her türlü teröre karşı” olma sloganını yaratmışlardır. T. Özal’ın “12 Eylül öncesine döneriz” tehdidinin en büyük destekçisi yine onlar olmuştur. Onlara göre, karşı-devrimci ya da faşist teröre karşı çıkılırken, devrimci terörü savunmak “**çifte standart**”tır. Bu yüzden onlar, “nereden gelirse gelsin, kim yaparsa yapsın her türlü teröre karşı” olunmasını isterler. En genel ifadeyle, onlar her türlü şiddete (zor) karşıdır. Politik mücadeleden zorun dışlanması gerektiğini savunurlar. Tıpkı Eugen Dühring gibi, onlar için de, “**zor, mutlak kötülük-tür**, ilk zor eylemi, ilk günahıdır”; “bütün doğal ve toplumsal yasalar zor tarafından, bu iblisçe güç tarafından rezilce bozulmuştur”!

“... zorun tarihte ekonomik evrim karşısında oynadığı rol açıktır. İlk her siyasal zor, önce toplumsal nitelikte ekonomik bir göreve dayanır ve ilkel toplulukların dağılmasının toplum üyelerini özel üreticilerin durumuna dönüştürdüğü, yani onları ortak toplumsal görevlerin yöneticilerine daha da yabancı kıldığı ölçüde artar. İkinci olarak, toplumdan bağımsız kılındıktan, hizmetkar durumundan efendi durumuna geldikten sonra siyasal zor, iki yönde etkili olabilir. Ya normal ekonomik evrim yönünde; bu durumda, ikisi arasında bir çatışma yoktur, ekonomik evrim hızlanır. Ya da zor, ekonomik evrime karşı çıkar ve bu durumda, birkaç istisna dışında, ekonomik evrim karşısında her zaman yenik düşer.”*

Eğer **zorun tarihteki rolü** buysa, hiç kimse zoru, “mutlak kötülük”, “kan dökücülük”, “kıyıcılık” diyerek bir yana bırakamaz. Aksi halde tarihsel gerçeklikten kopar ve kendi özel istemlerini tarihsel gerçeklermiş gibi sunmak durumunda kalırlar. Bu da öznelcilikten başka birşey değildir. Bundan ötesi tümüyle küçük-burjuva aydın yarılsamasından ibarettir.

1977-80 dönemindeki devrim ve karşı-devrim arasındaki savaşı ve 12 Eylül terörünü yaşamış küçük-burjuva aydınlar, askeri

yönetime karşı “sivil toplumcu” olurlarken, aynı zamanda “her türlü teröre karşı” olmuşlardır. Onlar için, “kızıl terör” de, “beyaz terör” de “terör”dür, “terör”ün, “teröristin” “iyisi kötüsü, sağcısı solcusu olmaz”!

Bu mantıkla, 1990’larda dünyanın “globalleştiğine”, dolayısıyla büyük emperyalist ülkelerin bir araya gelerek, dünyayı “global refah ve özgürlük” içinde yöneteceğine inanmışlardı. “Globalleşen dünya”da, devrimler ve karşı-devrimler olmayacağı gibi, toplumsal çatışmalar da olmayacaktı. Bütün yapılması gereken, “global” ve yerel ölçekte, “zor”u dışlayan bir “toplumsal sözleşme” (consensus) oluşturmaktan ibaretti. Sol, kendisiyle “hesaplaşmalı”ydı, “stalinizm”den kendisini “anırdırmalı”ydı ve bunun sonucu olarak da proletarya diktatörlüğü terk edilmeliydi. “Hümanist”, “demokrat” ve hatta “çevreci” bir “sol”, “globalleşen dünya”da, yeni “milenyum”da hak ettiği yeri almalydı!

Ama ne yazık ki tarih, onların istediği gibi değil, kendi evrimini izledi. Emperyalizm, her zamanki gibi, hegemonyacı, yayılcı ve saldırgan niteliğini bir kez daha ortaya koydu.

İşte bu ortamda İstanbul’da şeriatçıların gerçekleştirdiği intihar eylemlerinin “terör”ü, bir kez daha emperyalizmin niteliğini gizlemek için, küçük-burjuva aydınlarının aymazlığını, çarpık tarih anlayışlarını ortaya koymak için bulunmaz bir fırsat olmuştur. Bir de buna “evrimci şeriatçı” AKP iktidarına “yaranmak” çabası eklendiğinde, tam bir “medya terörü” ortaya çıkmıştır. Ama onlar, “terör kurbanı” “musevi vatandaşlar”ın cenaze törenine birkaç yüz kişinin katılmasının nedenlerini “havanın yağmurlu olmasında” aramaktan; sendikaların girişimiyle yapılan “terörü telin mitingi”ne, “solun” katkısına rağmen, birkaç bin kişinin katılmasından ders çıkaramayacak kadar körleşmişlerdir.

Irak işgalinin Amerikan emperyalizmine ve onun işbirlikçilerine karşı halkta yaratmış olduğu tepkiyi, kızgınlığı görmeyenler, cenaze törenlerine, mitinglere katılımın sözü edilmeye değmeyecek kadar az olmasını anlayamayacaklardır. Yine onlar, yapılan tüm karşı propagandalara rağmen, 11 Eylül olaylarının dünya çapında yarattığı **sempatiyi** de anlayamamışlardır. Bir Amerikan kuruluşunun yaptığı kamuoyu araştırmasında Türkiye insanının %72’sinin Amerikan em-

* F. Engels, *Anti-Dühring*, s. 271.

peryalizmini “en büyük tehlike” olarak görmesini de anlamamışlardır.

Amerikan emperyalizminin, Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığından sonra, dünya çapında yürüttüğü buyurganlıklar, dayatmalar, her istediğini yapma tutumu dünya halklarında büyük bir tepki ve nefret uyandırmıştır. Bu nedenle, Amerikan emperyalizmine ve onun işbirlikçilerine yönelik her türlü silahlı eylem, ister doğrudan Amerikan askerlerine yönelik olsun, ister “islamcı terör” şeklinde olsun, halk kitlelerinde sempati yaratmaktadır. “Terör” ve “terörizm” söylemleriyle görmezlikten gelinen bu olgudur.

Bu olgu, küçük-burjuva “global” aydınları tarafından görmezlikten gelinirken, ülkemiz solunda öne çıkartılan bir olgudur. Bu durum, giderek yapılan eylemleri abartan ve öven bir söylem yaratmıştır. İstanbul'daki şeriatçı terör eylemleri sonrasında bazı sol yayınlarda şunlar yazılabilmektedir:

“Eylemlerin dördü de **inançları için kendini feda eden militanlar** tarafından ‘intihar eylemi’ biçiminde gerçekleştirildi. Dört eylemde de bombalarla donatılmış araçlarıyla hedeflerinin üzerine **dalış yapan savaşçılar**, eylemlerinin sonucunda **hedeflerindeki binaları büyük oranda tahrip ederken**, eylemler sonucunda 50'yi aşkın suçlu-suçsuz insan öldü...

Hedefi ve biçimi itibarıyla onaylamadığımız bu eylemde hayatını kaybeden halkımızdan insanların **yakınlarına başsağlığı diliyoruz**. Onlar da bilmelidirler ki, yakınlarının ölümünün sorumlusu, Amerika, İsrail ve AKP iktidardır. Yakınlarının ölümünden onları sorumlu tutmalılardır.”* (abç)

* *Ekmek ve Adalet*, “Bombalar kime ne diyor? Bombalar hakkında kim ne diyor?”, Sayı: 87, 23 Kasım 2003.

Aynı derginin aynı sayısında yayınlanan diğer bir yazıda (“Kim Yaptı?”) ise şunlar söylenmektedir:

“Çeşitli dönemlerde, islamcı, polis, ordu tarafından yapılan açıklamaları aşağıya aktarıyoruz. Bakın görün, şeriatçıları kim büyütmüş, eğitmiş. Bakın görün, **suçsuz halkı katledenlerle** aynı kafa yapısını taşıyanlar kimlerdir...

İstanbul'da gördüklerimizi, şimdi burada okuduklarınızla birlikte düşünün! Suçsuz insanlarımızın cesetlerinin üzerinde; Tayyip'lerin, Aksu'ların ve ‘terör terör’ deyip duran oligarşinin katil suratlarını görürüz musunuz?!”

Bir başka sol dergi ise, “sempati” ve “sorumlusu kim?”den öteye geçilerek şeriatçılara akıl bile verebilmektedir:

“Müslüman halklara yönelik şiddetin kaynağı Yahudi dini değil, bu dinin Yahudi sermayesi eliyle bir saldırganlık ve işgal stratejisine dönüştürülmesi anlamına gelen Siyonizmdir. Dünya halklarına savaş ilan eden ABD emperyalizmidir. Mücadele de Yahudilik, Hristiyanlık gibi dinleri ve bu dinlere inanan insanları değil, İsrail siyonizmini ve ABD emperyalizmini hedeflemelidir.”**

Bütün bunlar yirmi yılı aşkın süregiden ideolojisizliğin tipik sonuçlarıdır.

Öncelikle herkes anlamak zorundadır ki, “terör”, zorun (şiddetin) yaratmış olduğu bir **sonuçtur**. Her durumda, her zor eylemi, eylemin hedefi ve hedefi dışında bir “terör” ortaya çıkarır. Bir zor eylemi sonucunda ortaya çıkan “terör”, hedefte ve hedef dışındaki insanlarda **korku, yığınlık, umutsuzluk, panik vb. duygular** uyandırır. Ancak bu “terör”ün bir yüzüdür ve genellikle “humanist” küçük-burjuvazinin öne çıkarttığı yüzüdür.

“Terör”ün diğer yüzü ise, teröre maruz kalan kesimlerde **kin ve intikam duyguları** uyandırmasıdır. Bu yönüyle terör, karşıterörü beraberinde getirir. Diğer bir ifadeyle, şiddet şiddeti doğurur.

Her iki durumda da terör, insanların duygulan ve düşünceleri üzerinde etkili olur. Bu niteliğiyle terör, **psikolojik** niteliktedir. Yani terör, duygulan ve düşünceleri etkiler ve onları baskı altına alır.

İşte terörün bu özellikleri **temel alınarak** yürütülen şiddet eylemlerinin belli bir yönelim ve çizgi halini alması durumunda “terörizm”den söz etmek olanaklıdır.

Terörizm ile terör birbirinden ayrılmak zorundadır. Terörizm, terörün yaratmış olduğu sonuçları çıkış noktası olarak alır ve bu sonuçlara ulaşmak amacıyla şiddet eylemlerinin yürütülmesi gerektiğini savunur. Bu yönüyle terörizm, caydırıcılık, misilleme, intikam alma, tehdit ve tepkinin dışı vurumu haline gelir. Bu nedenle terörizmin en tipik siyasal ve felsefik ifadesi **anarşizmde** kendisini dışı vurur. Marksizm-Leninizm anarşizmden ne denli uzaksa, terörizmden de

** *Atılım*, “Siyonizmin Eseri”, Sayı: 61, 22 Kasım 2003.

o denli uzaktır. Mahir Çayan yoldaş, “**silahlı propaganda kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır**” derken, bu uzaklığı açık biçimde ortaya koyar.

Bir kez daha belirtelim ki, THKP-C'nin askeri-politik stratejisinde temel mücadele biçimi olarak tanımlanan silahlı propaganda, **gerilla savaşının** devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak kullanılmasıdır.

Bu nedenden dolayı, THKP-C'nin bugüne kadar gerçekleştirdiği sayısız bombalama eylemlerinin yarattığı “terör”den söz edilmesi olanaksızdır. THKP-C'nin eylemleri, her durumda devrimci politik niteliktedir ve siyasi gerçekleri açıklamayı amaçlar. Bombalama eylemleri hiçbir zaman ve hiçbir biçimde, “terör” yaratmayı amaçlamaz. Gerçekleştirilen silahlı eylemlerin karşı-devrimci saflarda yarattığı dehşet, terör, korku ve yılgınlık, savaşın devrimci niteliğinden doğan bir sonuçtur. Bu yönüyle gerilla savaşı, askeri savaş olarak, aynı zamanda düşman saflarında **psikolojik yıpranmaya** yol açar.

Silahlı propagandanın terörizmden amaç olarak farklılığı, aynı zamanda **biçim** olarak da farklılığı beraberinde getirir.

“Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, kendi saldırı noktaları dışında kalan hedeflere yönelen ve halkın saflarına da zarar veren hiçbir maceraperest ve gangsterin sorumluluğunu üzerine almaz. Çocuk kaçırmak, kadınlara ilişmek, emperyalistlerle doğrudan doğruya ilişkisi olmayan kimselere, esnafa, parababası bir avuç hain dışındaki orta derecedeki zenginlere, yani orta burjuvaziye saldırılmak, zarar vermek devrimci eylem olamaz. Bunlar adi gangsterlik olaylarıdır. Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, bu gibi olayları şiddetle kınar. Amerikalı emperyalistlere, finans kapitalizmin temsilcilerine, zalimlere ve halk düşmanlarına yönelen her harekete ise saygı duyar ve bunları sonuna kadar destekler.”*

Tüm bu açıklamalara ve tarihsel gerçeklere rağmen, “çifte standart karşıtı” “saf demokrasi” yanlısı küçük-burjuva hümanistleri ortaya çıkarak, kendilerinin hangi amaç-

larla ve hangi biçimde yapılırsa yapılsın, her türlü şiddete ve şiddet eylemine karşı olduklarını iddia etmeyi sürdürebilirler. Onların ideali ya da “ütopyası”, şiddetin olmadığı, herkesin özgürce yaşadığı, korkunun ortadan kalktığı bir dünyadır. Böyle bir dünyanın kurulabilmesinin, herkesin, her kesimin, her sınıfın şiddetten ve şiddet eylemlerinden, **istemsel ve gönüllü** olarak vazgeçmesiyle olanaklı olacağını ileri sürerler. Can Dündar gibilerinin söylediği gibi, şiddet bir “kültür” sorunudur, dolayısıyla “şiddet kültürü” ortadan kaldırıldığında, şiddet de ortadan kalkacaktır! Ve dünyada sürekli “barış” olacaktır!

Bu hümanist ütopyalar, şiddetin istemsel bir şey olduğunu ya da “kültür” sorunu olduğunu savladığından, zorunlu olarak “istem” ile “kültür”ün kaynaklarına inmek zorundadırlar. Ve bilmek zorundadırlar ki, akli dengesi yerinde olduğu sürece, her kişinin istemi, onun içinde yaşadığı ekonomik, toplumsal ve siyasal ilişkiler ve bu ilişkilerin ulaşılmış olduğu düzey tarafından belirlenir. Aynı şekilde “kültür”, içinde yaşanılan ekonomik, toplumsal ve siyasal ilişkilerin bir yansımasıdır. Bu ilişkilerden bağımsız ve kendi kendine “kültür” dünyada mevcut olmadığı gibi, tarihte de mevcut değildir.

Bu nedenle, toplumsal ve siyasal ilişkileri de son kertede belirleyen ekonomik ilişkiler alanından işe başlamak gerekir. İnsanların içinde yaşadıkları sosyo-ekonomik yapı tahlil edilmeksizin, zorun ortaya çıkışı ve gelişimi açıklanamayacağı gibi, tarihte oynadığı rol de anlaşılabilir. Ezenlerin ve ezilenlerin, sömürenlerin ve sömürülenlerin, zenginlerin ve fakirlerin, egemenlerin ve egemenlik altında olanların var olduğu bir dünyada eşitlikten, adaletten vb. söz edilemez. Eşitsizliğin, adaletsizliğin olduğu yerde zorun ortaya çıkması kaçınılmazdır.

Bizatihi devlet, egemen sınıfların baskı aygıtı, zor aygıtıdır. Devlet, zorun örgütlenmişliği ve sürekliliğidir. Anayasalar ve yasalar devlet zorunun meşrulaştırılmasının hukuki ifadeleridir; mahkemeler, devlet zorunun yasal ölçüler içinde uygulama araçlarıdır; hapishaneler bu zorun uygulandığı kişilerin içinde buldukları mekanlardır; polis, jandarma ve ordu devlet zorunun doğru yürütücüleridir.

Zorun (şiddetin) olmadığı bir dünyadan söz etmek, devletin, yasaların, mahkemelelerin, hapishanelerin, polisin, askerin olmadı-

* THKC I No'lu Bülteni, 1971.

ğı bir dünyadan söz etmek demektir. Bunlar ortadan kalkmadıkça, şiddetin ortadan kaldırılabileceğine inanmak, dünyada, gökyüzünde bulunamayan tanrıyı Samanyolu galaksisinde aramaya çıkan “dindar” astronota benzer.

Küçük-burjuva hümanistleri, şiddetin ortadan kalkmasını istiyorlarsa, boş hayallerle avunmak ve çevrelerini kandırmak yerine, devletin, yasalann, mahkemelerin vb. ortadan kalktığı bir dünyanın nasıl kurulabileceğine kafa yormalıdırlar. Ve o zaman bir kez daha görecektir ki, şiddeti ortadan kaldırmanın **tek yolu**, sınıfların ortadan kaldırılmasından geçer.

Günümüzde şiddetin köklerini kapitalizmde, kapitalist üretimde aramak yerine, kişilerin “kültüründe”, “düşüncesinde” ara-

mak, en hafif deyimle, abesle işigaldır.

Ve bilinmelidir ki, hiçbir egemen sınıf, kendi egemenliğini kendi kendine bırakmaz, terk etmez. Proletarya dışında hiçbir sınıf, kendisini sınıf olarak ortadan kaldırmaz. Proletaryanın sınıfları ortadan kaldırmabilmesinin yolu ise, siyasal iktidarı burjuvaziden almak ve devrimi sınıfsız toplumun gerçekleştirilmesine kadar sürekli kılmaktır. Bu da komünist toplumdan başka birşey değildir. Devrimci terör ise, bu tarihsel süreçte, insanlığı gerçek ve kalıcı kurtuluş yolundan döndürmeye çalışanlara karşı uygulanan devrimci şiddettir. “Terör” ve “terörizm” üzerine yapılan tüm tartışmalar, akıl yürütmeler, son tahlilde, bu gerçeği gözlerden gizleme çabasından başka birşey değildir.

Başörtü Radikalleri Türban Liberalleri [Eşarp, Sıkmabaş ve Türban]

“Fransa’yı örnek alan Türkiye, din-devlet ilişkisi açısından, Fransa’nın yaşadığı hastalıklardan bir türlü kurtulamamanın sıkıntısını çekmekte, laiklik Türkiye Cumhuriyeti devletinin yumuşak karnı olmayı sürdürmektedir...”

Dinleri aşındırmaya yönelik laikçiliğin anayurdu Devrim Fransa’sıdır.

Gerçekten **Jakobenlerin Fransa’sında laiklik; ruhban sınıfına karşı, ruhban sınıfının yaşamdaki izlerini kazımak için yapılan kinci, tepkici bir devrimin ürünüdür.** Din merkezci bir anlayış gitmiş, salt akılmerkezci militan bir anlayış gelmiştir. Bu ise laiklik (laïcité) değil, laikçiliktir (laïcisme). Katı bir ideolojidir.” (Yargıtay eski başkanı Sami Selçuk’un adli yıl açış konuşması, 1999)

T. Özal’ın 1983 seçimlerini %45,1 oy oranıyla kazandıktan sonra, ANAP’ı oluşturduğunu iddia ettiği “dört eğilim”den “bir”i için, yani “islami”, “dindar” ya da “şeriatçı” kesimlerin istemleri doğrultusunda üniversitelerde “başörtü”nün serbest bırakılması gündeme gelmiştir. Ancak Danıştay kararı ve “derin devlet”in muhalefetiyle birlikte “başörtüsü serbetliği” yerini “türban”a bırakmıştır.

YÖK kurucusu, yaratıcısı ve başkanı olan İhsan Doğramacı’nın keşfi ile “başörtüsü sorunu” “türban sorunu”na dönüştürülmüş ve “türban”ın “modern giyim tarzı” olduğu Vakko’dan alınan yazıyla onaylanmıştır.

İhsan Doğramacı’nın bu “türban” keşfi fazla uzun yaşayamamış, 1989 yılında Anayasa Mahkemesi’nin kararı ile yasaklanmıştır. Bu tarihten itibaren “türban sorunu”, şeriatçı kesimlerin her fırsatta gündeme getirdikleri, her türden eylemin konusu yaptıkları bir dönem başlatmıştır. Ancak süreç, şeriatçıların “türban sorunu” karşısındaki tutumlarından daha çok, “medya”da köşeleri kapmış olan küçük-burjuvaların “türban sorunu” karşısındaki tutumlarıyla belirlenmiştir. Bu nedenle, “türban sorunu”, tıpkı “AB sorunu”

ya da “Kıbrıs sorunu” gibi, her koşulda bu küçük-burjuvaların “medya”nın manşetlerine çıkarttıkları oranda insanların “gündem maddesi” olmuştur.

“Medya”nın köşe tutmuş yazarlarının “türban sorunu” karşısındaki tutumları da, kendilerine akredite veren kesimlerin tutumunun “medyatik” yansısı durumundadır.

Artık gerici Arap rejimlerinin kendisine pahalıya mal olduğunu düşünen ve bu nedenle değişikliğe ihtiyaç duyan Amerikan emperyalizminin bir propaganda ve manipülasyon aracı olarak kullandığı “Türkiye İslam dünyasının model ülkesidir” şablonunun “medya”daki uzantıları için “türban sorunu” mevcut değildir. Onlara göre sorun, “şeriatçılık sorunu” değil, “başörtüsü sorunu”dur ve kendi anneleri, büyükanneleri başörtüsü taktıkları için şeriatçı olamayacaklarına göre, “başörtüsü”nün üniversitelerde serbest bırakılmasını isteyenler de şeriatçı olamaz, dolayısıyla “bu sorun” ortadan kaldırılmalıdır! (Bu “iman”la yazılan yazılarda büyük bir özenle “türban” yerine “başörtüsü” sözcüğü kullanılmaktadır.)

Bu “medya” uzantıları, “türban sorunu” karşısında **en radikal** tutumu alan kesim-

dir. Onlar, sorunun özünün “kemalist cumhuriyet” olduğunu “tespit” etmişler ve “kemalist cumhuriyet”in “yumuşak karnı”nın da “başörtüsü sorunu” olduğunu görmüşlerdir. Bu “yumuşak karn”dan yapılacak bir “huruç harekâtı” ile “kemalist cumhuriyet”ten sonsuza kadar kurtulmak olanaklı olacaktır.

Amerikan emperyalizminden akreditasyon* almış bu köşe yazarları öylesine radikaldirler ki, hiçbir yazılarında “türban” sözcüğüne yer vermezler. Bunun yerine, şeriatçıların kullandığı “başörtüsü” sözcüğünü kullanırlar. Böylece kendilerine, “başörtüsü”nün günlük ve olağan anlamı (tülbent, eşarp vb. ile başı örtmek) ile şeriatçı anlamı (tesettür) arasında kolayca demagoji yapabilecekleri bir alan oluştururlar.

Bu radikal “başörtücüler”in başında M. Ali Briand, Cengiz Çandar, Ertuğrul Özkök gibi Amerikan emperyalizminin bildik “medyatikleri” yanında, İsmet Berkan gibi “yeminli anti-kemalist”ler de yer almaktadır.

“Liberal türbancılar” ise, “medyatik” ve politik her türden “İslamcılar” ya da şeriatçılardır. Bunlar takıyye alışkanlıkları nedeniyle olduğu kadar, amaca “evrimci” tarzda ulaşma politikaları nedeniyle de “liberal” bir tutum sergilerler. Bunlar için “başörtüsü sorunu” da, “türban sorunu” da bir ve aynıdır, dolayısıyla hangisinin kullanıldığının çok fazla önemi yoktur. Onlar için, üniversitelerde (ve Anayasa Mahkemesi kararı ile “kamusal alanlarda”) ister “başörtüsü” denilsin, ister “türban” denilsin, tesettürün serbest bırakılması önemlidir. Bunların “liberalliğinin” sınırını ise radikal “başörtücüler” çizmektedir. Radikal “başörtücüler” önde gözüktükleri sürece onlar “liberal” görünmeye özen gösterirler. Aksi halde “liberalizm” yerini eylemli radikalizme bırakmaktadır.

Oysa sorun, şeriatçılar için hiçbir biçimde “başörtüsü” ya da “türban” sorunu değildir. Sorun, “**İslami yaşam tarzı**” sorunudur ve bunun bir parçası olarak, adına ister “başörtüsü” denilsin, ister “türban” denilsin, her durumda **tesettür** (örtünme) sorunudur. Şeriatçı kesimlerin kendi söylemleri ile ifade edersek sorun, herkesin “**kendi inancına göre yaşaması**” ve buna bağlı olarak herkesin “**kendi istediği hukuku seçmesi**”

* Akreditasyon, yetkili, resmen tanınmış, herkes tarafından kabul edilen anlamına gelmektedir. Türkçe’de bu sözcüğün normal karşılığı *ruhsattır*.

sorunudur.

Burada göze çarpan olgu ise, tüm şeriat istemlerinin çıkış noktasında **kadının** ve kadınla ilgili konuların yer almasıdır. “Müslüman” bir ülkede doğmuş herkesin bildiği gerçek ise, İslamiyetin tam uygulaması iddiasında olan şeriat devletinde hiçbir hakka, hukuka sahip olmayan da kadındır. Böylesine açık zıtlığa rağmen, tüm şeriat istemlerinin ilk halkası yine de kadın olmaktadır.

Şeriatçı kaynakların da açıkça ifade ettiği gibi, “başörtüsü” konusu Kuran’daki iki ayetten kaynaklanır.

Kuran’ın 59. ayetinde (Ahzab suresi) şöyle denilmektedir:

“Ey Peygamber eşlerine, kızlarına ve müminlerin kadınlarına dış örtülerini üstlerine almalarını söyle, onların tanınması ve incitilmemesi için en elverişli olan budur. Allah bağışlayandır esirgeyendir.”

İkincisi ise 31. ayet, yani Nur suresidir.

“Mümin kadınlara da söyle: Gözlerini (harama bakmaktan) kaçırsınlar ırzlarını korusunlar. Görünen kıyımları müstesna olmak üzere ziynetlerini teşhir etmesinler. Başörtülerini yakalarının üzerine koysunlar...”

Görüldüğü gibi, “örtünme” (tesettür) bir bütün olarak yüz, eller ve ayaklar dışında bütün vücudun örtünmesidir. Şeriatçılara göre, yüz, eller ve ayaklar dışında bütün vücudun uygun elbiselerle örtünmesi **farzdır**. Farz ise, bir keyfiyet, bir tercih konusu değil, bir zorunluluktur.

Bu zorunluluk (farz), insanların **gözleri ve elleri ile de zina yapabilecekleri** varsayımına dayandırılmıştır. Buna “göz ve el zinası” adı verilmektedir. “Göz zinası”, “cinsi arzu ile bakmak”; “el zinası”, “cinsi arzu ile dokunmak”tır. Bu nedene bağlanarak, kadınların “cinsi arzu” oluşturan bölgelerinin örtülmesi (tesettür) ve aynı arzuya yol açabilecek her türlü temasın kesilmesi zorunlu kabul edilmektedir. Bunu yapmayan kadın, “İslamî namus ve iffet”ten yoksun demektir, dolayısıyla namussuz ve iffetsizdir!

Bu açık tanımlamalarda görüleceği gibi, İslamiyet, “müslüman erkek”in her türden zinaya açık olduğunu önsel olarak kabul etmektedir. Ancak Adem ile Havva’dan beri “erkek”i zinaya sevk eden “kadın” olarak kabul edildiği için, zinaya karşı “savaş”, “kadın”ın tesettüre girmesiyle yürütülmektedir. “İslamî namus ve iffet” kadına aittir ve bunu

“erkekler”den korumak kadına farz olunmuştur.

Şüphesiz tüm bu şeriatçı “namus ve iffet”ten yola çıkarak, günümüzde, “iletişim teknolojisinin gelmiş olduğu seviye” ve “globalleşen dünya” söylemleriyle bile söylenecek çok söz bulunabilir. “Göz zinası”na ilişkin, ciddi ya da gayri-ciddi bir çok söz söylemek de olanaklıdır. Hatta tesettür modasının yaratmış olduğu yeni “islami kadın”ın makyajının nasıl bir “namus ve iffet” oluşturduğu konusunda da çok şey söylenebilir. Ancak tüm bunların, şeriat düşüncesini zerre kadar etkilemeyeceği de açıktır.

Burada gözönünde bulundurulması gereken husus, “Türkiye modeli” ile diğer “islam ülkeleri modeli” arasındaki farktır. “Diğer islam ülkeleri”ndeki uygulamaların ne olduğu ve sonuçta “kadın”ın ve toplumsal yaşamın nasıl biçimlendirildiği ülkemizdeki şeriatçı düşüncenin etkilediği kesimler açısından fazlaca öneme sahip değildir. Onlar, asıl olarak “Türkiye modeli”nin modasal tesettürüne bakmaktadırlar.

İşte Türkiye’deki şeriatçıların “oportünist” ve “revizyonist” oluşları burada ortaya çıkmaktadır. Doğal olarak “radikal islamcılar” ile bu “revizyonist-oportünist islamcılar” arasında kıyasıya bir savaş sürüp gitmektedir.

“Türkiye modeli”nin sürdürücüleri olarak görünen “Türkiye tipi şeriatçılar”, 1969 yılında Erbakan’ın Konya’dan bağımsız milletvekili olarak seçilmesiyle başlayan bir sürecin ürünüdürler. İzledikleri reformist ve evrimci çizgi nedeniyle, şeriat düzenine geçiş süreci uzun bir zaman dilimine yayılmıştır. Özellikle Erbakan çizgisinin mevcut düzenin kendi yasallığı içinde (demokratik yollar denilen) iktidara gelmek ve bu iktidar aracılığıyla adım adım şeriat düzenine geçmek şeklinde özetlenebilecek stratejisi, giderek “demokrasi gereği”, şeriata uygun olmasa da bir çok şeyin yapılmasını beraberinde getirmiştir. Bu konuda kendi içlerinde yürüttükleri “ideolojik tartışma”, yapılanların “yasal yolun gereği olduğu iddiası ile şeriata uygunluğu arasındaki bir tartışma olagelmıştır.

Bu tartışmalar tarikatlar arasında yürütülmekle birlikte, “islami düşünceye büyük katkılan” olan “üstadlar” da bu tartışmalarda yer alır. Bugün AKP’nin “iki büyüğü”, Tayyip Erdoğan ile Abdullah Gül’ün “fikri dünyasını” en çok etkileyen kişi olarak sunulan ve aralarında “hoca-talebe” ilişkisi bulunan

Necip Fazıl Kısakürek bunlardan birisidir.*

Necip Fazıl Kısakürek, “Büyük Doğu” adını verdiği tüm müslüman ülkeleri kapsayan “islam devleti” teorisini ve bunu gerçekleştirmeyi hedefleyen “islam inkılabı”nı şöyle açıklamaktadır:

“Büyük Doğu, İslâm içinde ne yeni bir mezhep, ne de yeni bir içtihat kapısı... Sadece ‘Sünnet ve Cemaat Ehli’ tabirinin ifadelendirdiği mutlak ve pazarlıksız çerçeve içinde, olanca saffet ve asliyetiyle İslâmiyete yol açma geçidi; ve çoktanberi kaybedilmiş bulunan bu saffet ve asliyeti Yirmibirinci Asrın eşliğinde eşya ve hadiselere tatbik etme işi(dir).”**

Abdullah Gül ve Tayyip Erdoğan’ın “düşünce hayatını” etkileyen Necip Fazıl Kısakürek’in bu şeriatçı “Büyük Doğu”sunda aile ve kadın şöyle anlatılmaktadır.

“İslâm İnkılâbında aile, tıpkı bir makinenin iyi işleyip işlemediğini muayene eden bir mühendis gibi, uzaktan ve devlet gözüyle murakabe edilmesinden ibaret, ‘zat-ül-hareke’liğine kadar her ferdi ve her unsurıyla sımsıkı bir **müdahale hedefidir...**

Bu müdahalenin esaslarında, cemiyetin protoplazması olan muazzez aile mefhumunu korumak; babayı,

* Abdullah Gül’ün Necip Fazıl’la olan ilişkisi *Yeni Şafak* gazetesinde şöyle anlatılmaktadır:

“... daha ortaokulda iken Necip Fazıl’la tanışıyor. Kayseri, Necip Fazıl’a en fazla sevgi duyulan bir kent. Büyük Doğu Fikir Kulübü’nün davetlisi olarak Necip Fazıl konferans vermek için Kayseri’ye geldiğinde onu hayranlıkla dinleyen delikanlılar arasında Gül de vardı. Yakın arkadaşı Mehmet Tekelioğlu ile birlikte gittiği konferans, Gül’ün düşünce hayatında dönüm noktası oldu. Yıllar sonra Üstad’ın en yakınındaki gençler arasına katıldı.” (*Yeni Şafak*, 68’li Başbakan, 17 Kasım 2002)

Yeri gelmişken belirtelim ki, Tayyip Erdoğan’ın 1985 yılında “önünde diz çöktüğü” ve Taliban’ın kafir dediği Afgan “mücahidi” Gülbeddin Hikmetyar, Necip Fazıl Kısakürek gibi şeriat oportünistlerindedir. Dolayısıyla Necip Fazıl “müridi” Tayyip Erdoğan için “sayın” Hikmetyar’ın önünde diz çökmek, Necip Fazıl’ın önünde diz çökmekle aynı şeydir. Şeriatçı kesimlere göre, Hikmetyar’la Tayyip arasında “hoca-talebe” ilişkisi mevcut değildir. Bu da aradaki tek fark gibi görünmektedir.

** Necip Fazıl Kısakürek, “İdeolocya Örgüsü”.

Necip Fazıl Kısakürek’in “Büyük Doğu” teorisi, aynı zamanda İBDA-C’nin isminde yer alan “Büyük Doğu”dur.

anneyi, evlâdı, zevci, zevceyi ve bütün yakınlık kademelerini birbirine karşı **her türlü ahlâkî emirler ve yasaklarla vazifelendirmek** ve bu hususların yerine gelmesi için gereken aile ruhunu elifbesinden başlayarak fasıl fasıl tedvin etmek işi vardır.

İslâm inkılâbında, devlet tesisi olarak, **müstakil bir aile zabıtası** ve **mecburî aile kursları**, tohumun ağacı ve ağacın yemişi elde edilinceye kadar muvakkat teşkilâtın esas şubelerinden olacaktır.

İzdivaç müessesesi, **en genç yaşlarda** adetâ **mecburiyet** belirtecek şekilde devlet tarafından himaye edilecektir...

Bu inkılâbın kadınları, cihanın en zarif ve en cazibeli kadınları olacaktır.

Bu inkılâbın kadınları, kutsî ölçünün 'örtmeğe mecbursun!' dediği her noktalarını örtecekler ve 'örtmeye mecbur değilsin!' dediği hiçbir noktalarını örtmeye zorlanmayacaklardır.

Bu inkılâbın kadınları, böylece ve anlayanlarca, **kadınlık mefhumunun heykelleştirdiği** en derin ve esrarlı hicap ifadesi içinde cemiyet zeminini süsliyeceklerdir.

Bu inkılâbın kadınlarında vekâr, hayâ, iffet, mâna, şahsiyet, eda, öyle cömert bir ifade bağliyacaktır ki, dünyanın en havaî erkeği bile yüzlerine bakarken **ürpercek**, onlara karşı hürmetten **başka bir şey** duymıyacaktır.

Bu inkılâbın kadınlarından, yüzde yüz İslâmî çerçeve içinde ve bilhassa kendi, cinsi üzerinde yetiştiricilik vazifesiyle, muallim çıkacak, doktor çıkacak, hastabakıcı çıkacak, muharir çıkacak, sanatkâr çıkacak, âlim çıkacak; ve bilhassa fahişe çıkmıyacak, bar artisti çıkmıyacak, sarhoş şarkıcı çıkmıyacak, göbek atıcı çıkmıyacak ve nihayet **başiboş işçi ve memur yaftası altında cinsiyetini azmanlığa götürmüş pislik ve yırtıklık nevelerinden** hiçbirisi çıkmıyacaktır.

İslâm inkılâbı, üreme ve türeme dâvasında, sistemli bir çalışmayla, 40 milyonluk bir kalabalığı çeyrek asır içinde 80 milyonun üstüne çıkarmayı taahhüt ve tefekkül edici bir hamle

ruhuna maliktir.”*

İşte Necip Fazıl “hoca”nın “İslam inkılâbı”yla kurulacak olan “Büyük Doğu İslam Cumhuriyeti”nde aile ve kadın böyle anlatılmaktadır.

Görüüleceği gibi, Necip Fazıl Kısakürek, bir yandan “ahlaki emirler ve yasaklar”la aileyi biçimlendirirken, diğer yandan bu yasaklara uyulup uyulmadığını denetlemek için “müstakil bir aile zabıtası” da oluşturmaktadır. “En genç yaşta” “adeta mecburiyet”le evlilik oluşturulurken, kadınlar “cihanın en zarif ve en cazibeli kadınları” olarak nüfusu ikiye katlamakla memurdur.

İşte günümüzde AKP tarafından temsil edilen “liberal türbancılar” Necip Fazıl Kısakürek’in bu aile ve kadın teorisinin pratiğini yapmaktadırlar. Modacı çizgiler taşıyan tesettürler içinde, “zarif ve cazibeli kadın” portresi çizen AKP yöneticilerinin “eş”leri, kadının “yükselişi”, “toplumdaki gerçek yerini alışı”nın örnekleri olarak sunulmaktadır.

En genç yaşta evlendirilen, üreyen ve türeyen “İslami kadın”, “zarif ve cazibeli” oluşuyla erkekleri “ürperterek” “hürmet” görecektir! Doğduğu andan itibaren sürekli horlanmış, iteklenmiş, dövülmüş, hizmetçi gibi kullanılmış yoksul kadınların, böylesi bir “hürmet”i (“cennet”) vaad edenlere yönelmelerine de şaşırılmamak gerekir. Onlardan istenen tek şey, tesettüre girip, olabilecek en moda tesettür giysileri alarak, her türlü makyaj malzemesini kullanarak “zarif ve cazibeli” olmaya çalışmaktır. Gerisi şeriatçı toplulukların içine girmekten ibarettir. Bu topluluk içinde “yeni hayat” ve “hayat tarzı” (ve “cennet”) onları beklemektedir.

İşte ÖD Partisi’nin “insanlara yenisi gerekli” dediği “ütopya” da böylece oluşmuş bulunmaktadır.

Bu Necip Fazıl Kısakürek’in “Büyük Doğu” hikayesi, radikal “başörtücüler”in “başörtüsü yasağı da neymiş” dedikleri “İslam inkılâbı”nın **bir parçasıdır**. Bütünü ise, aileden kadına, bireyden topluma her kesimin ve her alanın doğrudan “İslami devlet” tarafından “müdahale” edildiği, “İslami devlet”in “toplum mühendisliği”ni yaptığı bir toplumsal düzendir. “Globalizm” yandaşı, ekonomide, toplumsal ilişkilerde ve politikada liberalizm taraftan küçük-burjuva “medyatikler”inin radikal biçimde destekledikleri “baş-

* Necip Fazıl Kısakürek, “İdeolojya Örgüsü”.

örtüsü”nün gerçekliği budur.

Onlar, Jakoben Fransa’sından gelen, “katı bir ideoloji” olarak tanımladıkları laikliğe karşı çıkarken, “liberal türbancılar”ı kendilerinin “doğal müttefiki” olarak düşünmektedirler. Bu “doğal müttefikler”, kaçınılmaz olarak “katı ideoloji”nin “kemalizm” olduğunda birleşmektedirler. Böylece “türban”, “başörtüsü” ya da tesettür “sorunu”, giderek “kemalizm” sorununa dönüştürülmektedir. Bu dönüştürmede en büyük araç ise, “kemalizm”in bir **ideoloji olduğu**, “resmi ideoloji” olduğu, devletin ideolojisi olduğu saptırmasıdır. Bu “ideoloji”den kurtulduklarında varılacak yer ise muhtelifdir:

“Büyük Doğu”nun kafasında, bir Mebuslar Meclisi değil, bir ‘Yüceler Kurultayı’ yaşamakta; ve bu ‘Yüceler Kurultayı’nın kürsüsünde ‘Hâkimiyet milletindir’ levhası yerine ‘Hâkimiyet hakkındır’ düsturu işildamaktadır.”*

Böylece mevcut devletin ideolojisi olarak ilan edilen “kemalizm”in yerine “şeriatçılık” bir alternatifken, radikal “başörtücüler” için “globalizm” ve “kozmpolitizm” alternatif olarak sunulmaya çalışılmaktadır.

Her iki kesim de kendisinin “akıllı” olduğuna inanır. “Akıllı” oldukları için de, “diğer tarafı” kendi amaçları doğrultusunda kullandıklarını düşünürler. Yaptıkları ise, “düşmanımın düşmanı dostumdur” politikasından başka birşey değildir.

“Türban” ya da “globalist” küçük-burjuvanın “başörtüsü” dediği sorunun “kemalizm” sorunu haline dönüştürülmesi basit bir demagoji ya da saptırma değildir. Onlar, “kemalizm”i ideoloji olarak sunarken, gerçek hedefleri laikliktir, onların deyişiyle “Jakoben laiklik”tir.

Laiklik, dini kişisel bir soruna indirgeyerek, devlet ve politika alanının dışına çıkartmaktır. Yüzlerce yıl hukuktan eğitime, sanattan edebiyata kadar toplumsal yaşamın her alanını etkilemiş ve şekillendirmiş olan dinin “kamusal alan”dan uzaklaştırılması, aynı zamanda bu alanların yeniden biçimlenmesi demektir. Bu yönüyle laiklik, tüm toplumsal ve siyasal yaşamı değiştirici özelliğe sahiptir. Karşı olunan laiklik kendine özgü bir yaşam biçimi oluşturmaktadır ve feodal, ataerkil ilişkilerin tasfiyesi demektir.

Şeriatçıların laikliğe karşı oluşları kolay-

ca anlaşılabilir birşeydir. Ülkemizde en çok kafaları karıştıran ise, “globalist”, “uygarlık projesi” AB yandaşı olduklarını ilan eden radikal “başörtücü” köşe yazarlarının ve küçük-burjuva entelektüellerinin, laiklik karşıtı oluşlarıdır. Bu öylesine bir karşıtlıktır ki, AKP’nin “belli alanlarda başörtüsü yasağının kaldırılması” istemine karşı, “tümüyle serbest bırakılması” istemini ortaya atabilecek büyüklüktedir.

Şeriatçılar gibi “globalist” küçük-burjuva entelektüelleri de amaçlarına “evrimci” bir politika izleyerek ulaşmaya çalışmaktadırlar. Bu nedenle, daha geniş bir kitleyi etkileyebileceklerini ve harekete geçirebileceklerini düşündükleri sorunları ve konuları öne çıkarırlar. Bu alanlarda sağlanacak “ilerlemeler”le amaçlarına daha kolay ve emin adımlarla ilerleyebileceklerini hesaplarlar.

Aynı kesimler 1980’lerde “kemalist devletçilik”in oluşturmuş olduğu bürokratik ve hukuki yapıyı değiştirebilmek için, devletçiliği “ithal ikameci sanayileşme” olarak sunmuşlar ve yaşanan ekonomik bunalımın tüm sorumluluğunu bu sanayileşme “modeli”ne yüklemişlerdir. Buna alternatif olarak ise “ihracata yönelik sanayileşme” “modeli” sunulmuştur. Bu yolla gümrük tarifeleri “liberalize” edilmiş, “Türk Parasını Koruma Kanunu” iptal edilmiş ve her türlü emperyalist ülke mallarının ithalatı için koşullar hazırlanmıştır. Bugün de benzer bir “sol gösterip sağ vurma” yolu izlenmektedir.

Radikal “başörtücü” “globalist” küçük-burjuvaların amacı, eski ve gelenekselleşmiş işbirlikçi burjuvazi “kastı”nı dağıtmak ve yerine “dinamik, işbiricici, çağdaş, global” küçük-burjuvaları yeni işbirlikçi olarak geçirmektir. Amerikan emperyalizminin yeni-sömürgecilik yöntemleriyle geliştirdiği işbirlikçi burjuvazinin giderek “pahalya” malolması karşısında “daha ucuz işbirlikçi” arayışının desteğini almaya çalışan bu yeni işbirlikçi adayları, hizmetler sektöründeki etkinliklerine eşdeğer siyasal güç peşine düşmüşlerdir. Cem Boyner’in YDH’sı ile ilk çıkışını yapan bu küçük-burjuvalar, olağan yollarla, yani seçim yoluyla siyasal güce ulaşamayacaklarını görmüşlerdir. Son bir çabayla, Kemal Derviş cilasıyla oluşturmaya çalıştıkları İsmail Cem’li “rüya timi” operasyonuna girişmişlerse de başarılı olamamışlardır. Böylece son ve tek çıkar yol olarak, devleti “yöneten” bürokrasiye (sivil ve askeri) “kendileri adamları”, daha tam ifadeyle kendilerini

* Necip Fazıl Kısakürek, “Ideococya Örgüsü”.

yerleştirmeye yönelmişlerdir. Bu ise, mevcut hukuki ve hiyerarşik yapı içinde gerçekleştirilemeyecek niteliktedir. Bu yüzden, sivil ve askeri bürokratik hiyerarşiyi “delmek” için, onun üstünde yükseldiği hukuki yapının değiştirilmesi gerekmektedir. Devlet bir kamu gücü olduğu için de, “kamusal alan” gündemin ilk sırasına yükselmektedir.

Bu işbirlikçi adayı küçük-burjuvalar, her durumda “devletin küçültülmesi” propagandası yaparlar. Bilmektedirler ki, bu devletin ve onun bürokrasisinin (sivil ve askeri) “yumuşak karnı” “türban”dır. “Türban sorunu” karşısında uzun süre dayanamayacaklarını varsaydıklarından, hukuki yapının değiştirilmesi için bu sorunu sürekli gündemde tutmaktadırlar.

Onlara göre, hukuki yapı (“kemalist ideoloji”ye dayanan bir yapıdır) değişimine karşı sivil ve askeri bürokrasiden gelen direniş, tümüyle psikolojiktir. Eğer “türban” konusunda “serbestlik” sağlanır ve “dünya yıkılmazsa”, istedikleri düzenlemeleri daha kolay kabul ettireceklerine inanmışlardır. T. Özal mantığıyla, “anayasayı birkez delmekle birşey olmaz”ı gösterebildikleri oranda ilerleme sağlayacaklarını düşünmektedirler.

Bu, onların şeriatçılığı “tehlike” olarak görmedikleri anlamına gelmemektedir. Onların düşüncesine göre, “türban” konusunda yapılacak yeni bir düzenleme, bürokrasisinin “kendini koruma içgüdüsü” ile şeriatçılığa karşı yeni önlemleri de beraberinde getirecektir. Ancak bunun fazlaca önemi yoktur. Ertuğrul Özkök’ün deyişle, “ne de olsa ordu var!”. İçinde yer alacaklarını varsaydıkları devlet, “o gün geldiğinde gereğini yapacaktır”!

Bunlar uzun vadeli hesaplardır. O zamana kadar da, “başörtüsü” konusunda radikal tutum sergileyerek, küçük-büyük bir takım ticari avantajlar sağlamak peşindedirler. AKP dalkavukluğu bu kesimlerin kısa vadeli ticari çıkar hesaplarının ürünüdür.* %5’ci E. Özkök bu çıkar hesaplarının en tipik temsilcisidir. Murat Yetkin’den Cengiz Çandar’a, Ertuğrul Özkök’ten M. Ali Birand’a, İsmet Berkan’dan Cüneyt Ülsever’e kadar uzanan bir zincir oluşturmuşlardır. Aydın Doğan’ın “medya holdingi”ni oluşturan **Hürriyet, Mil-**

* Bu radikal “başörtücüler” AKP konusunda da kendine özgü bir söyleme sahiptirler. Tüm yazılarında AKP yerine “AK Parti” yazarak, AKP’yi “ak”lamaya, “ak” göstermeye çalışmaktadırlar.

liyet ve **Radikal** gazeteleri, yeni işbirlikçi adayı küçük-burjuvalar ile bunlara dayanarak büyümeye çalışan patronlarının savaş araçlarıdır. Cengiz Çandar yazılı basında Nazlı Ilıcak saflarında bu savaşa katılırken, Yağmur Atsız gibi “titreyerek” soldan “aslına rücu” edenler Türk-İslam sentezcisi gazetelerden savaşa katkı yapmaktadırlar.

Bu savaşın ekonomik temeli ise, yeni-sömürgecilik yöntemleriyle geliştirilen işbirlikçi-tekelci ticaret ve sanayi burjuvazisi karşısında sürekli gerileyen ve yokolan “Anadolu” tüccar ve esnafı ile yeni işbirlikçi adaylarının kurmuş oldukları ilişkidir.

“Anadolu kaplanları” vs. olarak adlandırılan küçük ve orta sermaye kesimleri, “ithal ikameci sanayileşme” döneminde büyük ölçüde ekonomik güçlerini yitirmişlerdir. Emperyalizme bağımlı sanayi kollarının kurulduğu **ilk dönemde**, bu sanayilerin yan sanayileri olarak faaliyet gösteren bazı küçük ve orta sermaye kesimleri ile bu dışa bağımlı sanayilerin Anadolu dağıtımcısı olan tüccar ve esnaf 1970 sonrasında giderek bu ilişkilerden dışlanmaya başlamıştır. Özellikle otomotiv sanayindeki işbirlikçi-tekelci burjuvazinin kendi dağıtım şebekesini kurmasıyla birlikte küçük ve orta sermaye kesimleri muhalefete geçmişlerdir. Benzer bir durum tüketim malları sektöründe de ortaya çıkmıştır. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin tüketim malları üreten kesimleri giderek tüccar ve esnafın kâr oranlarını düşürürken, diğer yandan hangi ürünü satacaklarına da karar vermeye başlamıştır. 1980 sonrasında ithalatın serbest bırakılmasıyla birlikte süper marketler ve hiper marketlerin açılması, Anadolu tüccar ve esnafını iflasa yöneltmiştir.

1990 sonrasında, özellikle DYP-RP koalisyon hükümeti döneminde holdingleşmeye ve süpermarketleşmeye yönelen Anadolu “kaplanları”, temel tüketim malları alanında güçlenmeye başlamışlardır. Birbiri ardına kurulan marketler ve mağazalar zinciri, “islami sermaye” kesimlerinin yeniden güçlenmesine yol açmıştır. “Beyaz Türkler”in alış-veriş yaptığı Galeria türü “center”ların karşısında Yim-Paş, Çetinkaya türü mağazalar ve marketler zinciri “öteki Türkiye”nin tüketim malları dağıtım tekeli haline gelmişlerdir. İhlas Holding’in koladan “medya” alanına kadar değişik alanlarda yaptığı yatırım “hamlesi”, “islami sermaye”nin ticaret alanı yanında sanayi ve “medya” alanında gelişmesini getirmiştir.

Öte yandan ithalatın liberalizasyonu ile yeni iş olanaklarına sahip olan “islami olmayan sermaye” küçük ve orta sermaye kesimleri, ağırlıklı olarak ithal malların ticaret ve dağıtımında güçlenmeye başlamışlardır. Bu kesimlerin ithal ettikleri malların Anadolu’daki dağıtımı ise “islami sermaye”nin de içinde yer aldığı tüccar ve esnaf tarafından yapılmaya başlanmıştır. İthal mallarının paketlenmesi, ambalajlanması da, “islami” kesimler tarafından yapılmıştır. Bu yeni ilişki zinciri, “laik” sermaye ile “islami” sermayenin çıkarlarının ortaklaşmasını getirmiştir. Bu ilişkiler, aynı zamanda “Türk-İslam sentezi” çevresindeki topluşmanın da temeli olmuştur.

1991 seçimlerinden itibaren Anadolu “kaplanları”nın (sanayi ve ticaret sermayesi) sürekli parti değiştirmeleri de, bu ithalatın liberalizasyonu ile ortaya çıkan ticaret alanındaki genişlemeye paralellik taşımıştır. 1995 seçimlerinde Erbakan’ın RP’sine yönelen bu kesimler, 1999 seçimlerinde ağırlıklı olarak MHP’yi desteklemişlerdir. 2003 seçimlerinde ise bu kesimlerin gözdesi AKP olmuştur. (Anımsanacağı gibi, 1995 seçimlerinde RP %21,3; MHP %8,1 oy almışken (toplam %29,4), 1999 seçimlerinde MHP’nin oyları %17,9, FP’nin oyları %15,4 olmuştur (toplam % 33,3).)

Aydın Doğan’ın POAŞ’ı almasıyla birlikte “medya” alanında yeni bir süreç başlamıştır. Anadolu’daki akaryakıt istasyonlarının artık Aydın Doğan Holding’in “kapsama alanı”na girmesi, *Hürriyet* ve diğer Doğan Holding yayın organlarını hızlı birer “başörtüsü” savunucusu ve AKP destekçisi haline getirmiştir. Amaç, bir yandan POAŞ’ın devlete olan borçlarını erteletmek, diğer yandan akaryakıt istasyonlarını büyük ölçüde POAŞ’a bağlamaktır. Böylece paranın dini-imanı olmaması gerçeği, “terör”ün dini-imanı olmaması demagojisiyle birleştirilerek günümüze taşınmıştır.

Bu ilişkiler içinde “bay %5” E. Özkök, yeni işbirlikçi adayı küçük-burjuvaların “yük-

selen değerler”inin savunucusu olarak orkestrayı yönetirken, “tetikçiler” her olayı kullanarak “başörtüsü yasağı”na karşı en radikal teorileri ve demagojileri “medya” köşelerinde yapmaya başlamışlardır.

Laiklik ise, bu çıkar ilişkilerinin içinde sadece bir sözcükten ibarettir. Çıkarlar gerçekleştirilebildiği sürece, “kedinin” laik olup olmaması önemli değildir. Hâlâ kendilerini “kemalist” zanneden, bu yüzden laiklik konusunda “hassas” olan çevreler ise, gelişen ekonomik ilişkilerin gücü karşısında çaresizlik içinde olayları izlemekten başka birşey yapamaz olmuşlardır.

İdeoloji olarak sunulan “kemalizm”e dayandırılan laiklik, solun bile savunmaya cesaret edemeyeceği “saatli bomba”ya dönüşmüştür. Radikal “başörtücüler” ile liberal “türbancılar”ın “medya”daki güçleri karşısında sürekli aşındırılan ve anlamsızlaştırılan laiklik, sanki ideoloji olarak sunulan “kemalizm”in bir ürünüymüşçesine kabul edilme-ye başlanmıştır.

Bugüne kadar defalarca belirttiğimiz gibi, İslamiyet, Hıristiyanlığın tersine, içerdiği feodal ve ortaçağ dogmalarından kendisini arındırmamış ve toplumsal, siyasal ve ekonomik düzeni düzenlemeye yönelik siyasal iktidar olma çabaları ve koşulları **kesin olarak yenilgiye uğratılmamıştır**. Demokratik devrimin tamamlanmadığı, feodalizmin ve feodal ideolojilerin devrimci tarzda tasfiye edilmediği bizim gibi ülkelerde sorun, feodalizmden kapitalizme geçiş sorunu olarak varlığını sürdürmektedir.

III. Enternasyonal’in 1920 yılında aldığı kararlarda da ifade edildiği gibi, “Avrupa ve Amerika emperyalizmine karşı kurtuluş hareketini, hanların, toprak sahiplerinin, molaların, vb. gücünü artırma çabasıyla birleştirmeye çalışan panislamcılıkla savaş”* günümüzde de zorunlu bir savaştır. Bu savaşta, “başörtüsü” ya da “türban” sorunu sadece olayları çarpıtmaya yarayan ve küçük ve orta sermaye kesimlerinin çıkarlarını gizleyen bir demagojiden başka birşey değildir.

* Lenin, *Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları*, s: 336.

İslâm İnkılâbının Gerçek ve Üstün Münevverler Aristokrasyası

[Bu yazı, *Kurtuluş Cephesi*'nin Kasım-Aralık 2002 tarihli 70. sayısında yayınlanmıştır.]

Abdullah Gül'ün başbakan olarak "ataması"ndan sonra basında yer alan övgüler içinde en sıkça görüleni, kendisinin "ateşli bir Necip Fazıl hayranı" olduğudur. Abdullah Gül, *Yeni Şafak* gazetesinde şöyle tanıtılmaktadır:

"Ateşli bir dindar olan Ahmet Hamdi Gül'ün evine Necip Fazıl'ın yazdığı dergiler, gazeteler giriyor. Fikri ve siyasi gelişmeleri takip eden baba Hamdi Bey, oğlu Abdullah'ın da dinî ve millî terbiyesine titizlik gösterdi. Oğluna Kur'an okumayı o öğretti. Abdullah Gül daha ortaokulda iken Necip Fazıl'la tanışıyor. Kayseri, Necip Fazıl'a en fazla sevgi duyulan bir kent. Büyük Doğu Fikir Kulübü'nün davetlisi olarak Necip Fazıl konferans vermek için Kayseri'ye geldiğinde onu hayranlıkla dinleyen delikanlılar arasında Gül de vardı. Yakın arkadaşı Mehmet Tekelioğlu ile birlikte gittiği konferans, Gül'ün düşünce hayatında dönüm noktası oldu. Yıllar sonra Üstad'ın en yakınındaki gençler arasında katıldı.

Kayseri Lisesi'ni bitirdiği yıl iki arkadaşıyla birlikte hayran olduğu Necip Fazıl Kısakürek'e mektup yazıyor. Mehmet Tekelioğlu, Abdullah Gül, Ahmet Taşçı imzalı, 3.7.1969 tarihli, 'Necip Fazıl Kısakürek'e' diye başlayan satırlar şöyle devam eder: 'İslam davasının zerre tavizsiz müdafii Üstadımız'a İslam davasının agora meydanlarında sağrıların kulağını patlatacak gür seslilikte aksiyoneri Büyük Doğu Gençliği'nin ruh gıdası mecmu-

anızı tekrar çıkarışınızdan dolayı size minnettarlıklarımızı arzeder, hangi şartlar altında olursa olsun hal neyi icap ettirirse ettirsin yüzde yüz emrinizde olduğumuzu bildirir hürmetlerimizi sunarız. Yarın elbet bizim elbet bizimdir. Gün doğmuş gün batmış ebet bizimdir.'"

Yine bir başka Abdullah Gül biyografisinde "fikriyatının oluşmasında iki lider kişiliğin büyük payı var: Necip Fazıl Kısakürek ve Prof. Dr. Necmettin Erbakan" denilmektedir.

Böylece Abdullah Gül'ün politik yanını Erbakan oluştururken, ideolojik formasyonunu Necip Fazıl Kısakürek'in sağladığı açıkça ilan edilmiştir.

Kendilerine göre, "büyük ilim ve irfan sahibi", "şairlerin sultanı" olarak tanımlanan Necip Fazıl Kısakürek tüm şeriatçı ve faşistlerin sahip çıkmakta birbirleriyle yarıştığı bir kişidir. Bunun arka planında Necip Fazıl Kısakürek'in 1963 yılında tüm Anadolu şehirlerinde verdiği konferansların yarattığı etkiyi kendi yanlarına çekme çabası yatar.

1969 yılına kadar "mutlu" bir beraberlik sergileyen şeriatçılar ve faşistler sömürücü sınıflar arasındaki ayrışma ve bölünmelerin bir yansıması olarak ayrılmışlardır. Ayrışmanın ilk aylarında Erbakan'ın MNP'si yanında yer alan Necip Fazıl Kısakürek, bir süre sonra "Tanrı dağı kadar Türk, Hıra dağı kadar müslüman" sloganını öne çıkartan MHP'ye destek vermeye başlamıştır.

Ancak Necip Fazıl Kısakürek, diğer yandan "Büyük Doğu" dergisi çevresinde ken-

* *Yeni Şafak*, 68'li Başbakan, 17 Kasım 2002.

di içsel faaliyetlerini yürütmeye devam etmiştir. Bu “fikri” faaliyetleri, hem faşist Ülkü Ocakları’nda, hem de şeriatçı Akıncılar Derneğinde (AK-DER) yer alan “genç nesle” yönelik olmuştur. (AK Parti’nin kurucularının çoğunluğu bu Akıncılar Derneği’nden gelmedir. İsimdeki eşlik de bunun bir ifadesidir.)

1977 yılından itibaren devrimci mücadelenin gelişmesine paralel olarak Necip Fazıl Kısakürek’in “fikri” faaliyeti şeriatçılarla faşistler arasında bir anti-komünist cephe sağlamaya yönelmiştir. Silahlı bir örgütlenme olarak bu anti-komünist cephenin “fikriyatını” oluşturan Necip Fazıl Kısakürek, şeriatçı (Akıncı) gençlerin faşist milislere katılmasını savunmuştur. Bunun gerçekleşmediğini gördüğünde de, kendi “fikriyatını” benimsemiş şeriatçıların Akıncılar Derneği’nden ve MSP’den ayrılmasını çağırısı yapmıştır.

3 Haziran 1980’de Erbakan’ın III. MC’nin kurulması için ortaya koyduğu “şartlara” Necip Fazıl Kısakürek’in verdiği yanıt MSP ile olan tüm ilişkilerinin kesilmesi ile sonuçlanmıştır.

Erbakan’ın “Bir daha zam yapılmasını, IMF ile varılan anlaşmalar iptal edilsin, Ortak Pazar’a tam üye olma teşebbüsünden derhal vazgeçilsin, ilkokullar sekiz yıla çıkartılsın, İmam-Hatip Liselerinin orta kısmının kapatılması girişiminden vazgeçilsin” gibi koşulları içeren “şartnamesi”ne karşı Necip Fazıl Kısakürek şunları yazmıştır:

“Necmeddin Erbakan ilimsiz, seviyesiz ve prensipsiz bir sathı adamı ve kelime yuvarlayıcısıdır; ve bu şartnâmesiyle birgün iktidara erecek olursa, memleketi nasıl idare edeceğini belli etmektedir. Onun ‘doğru’ları bile yanlıştır.”

Necip Fazıl’ın bu siyasal davranışlarına rağmen şeriatçı kesim tarafından el üstünde tutulmasının nedeni ise 1959 yılında yayınladığı “*İdeolocya Örgüsü*” kitabında stratejisini, programını ve taktiklerini ortaya koyduğu “İslam inkılâbı” teorisidir.

“İslâm inkılâbı, liberalizma ve kapitalizma, faşizma ve nazizma, sosyalizma ve komünizma gibi, bugüne kadar tatbik mevzuu olmuş içtimaî ve iktisadi mezheplerin her birini, hiçbirine üstünlük vermeden masaya oturtur ve onlara şöyle mukabele eder: ‘Herbirinizin, bütünü kucaklaya-

madan, ayrı ayrı ve parça parça bazı haklarınız ve hakikatleriniz vardır; ve herbirinizin ayrı ayrı ve parça parça arayıp da bulamadığınız hakikat, birer bütün halinde İslamiyettedir.”

Böylesine eklektik “İslam inkılâbı”nın “düşman güçleri” ise şunlardır:

“İslâma, iman dairesinin dışından musallat, tam 100 senelik, dinsizler köksüzler, şahsiyetsiz mukallitler nesli ve bütün yardımcılar... Bunların fâal yardımcılarını, manevî sömürge ustası Garplılar, Yahudiler, Masonlar, dönmeler, melezler ve kozmopolitler.”

Necip Fazıl Kısakürek’in bu “İslam inkılâbı”nın dayanaklarını ise şöyledir:

“Tarih boyunca her inkılâp bir sınıfı dayanmıştır. Fransız Büyük İnkılâbı burjuvazya sınıfına; komünizma inkılâbı işçi sınıfına vesaire vesaire... Askerler, rahipler, derebeyleri gibi sınıflar, tarihte bellibaşlı rejimlerin, bellibaşlı zamanlar ve mekânlar içinde, dayanağı olmuştur.

İnkılâp tarihleri, içtimaî sınıflardan birine istinat etmiyen inkılâplar, dolayısıyla devlet ve idare şekillerini, üzerinde tecelli edeceği maddeden mahrum bir ruh gibi mücerret ve havada muallâk farzeder. Sınıflar, tarih boyunca, fikirlerin ve dâvalarının manivelası olmuştur.

Gerçekten, içtimaî sınıflar, zamanın tecelli aynası olan mekân gibi dâvaların müşahhas tezahür zeminleridir. Sınıfsız, ruh ve fikri kadrolaşırmanın, zaptetmenin imkânı yoktur.

İslâm inkılâbında ise sınıf, insan topluluklarının şu veya bu menfaat, imtiyaz ve tasallut hırsına bağlı hizip teşekküllerine değil, bütün insanlığı kuşatan üstün insan vasıflarının merkezinde toplanacağı kitlelere dayanır. Öyleyse, İslâm inkılâbında sınıf, bellibaşlı farikaların kendisini cemiyet içinde sınırladığı zümreleri değil kitlelerin, bütün insanlık çapında mayasını tutturan örnek şahsiyet kadrosunu murat eder. Bu kadronun da bellibaşlı bir sınıf ismi vardır: Gerçek ve üstün münevverler aristokrasyası...”

Görüldüğü gibi, Necip Fazıl Kısakürek’in “İslam inkılâbı”nın dayanakları, diğer bir deyişle öncüleri, küçük-burjuva aydınlarıdır.

Ancak bu aydınların en elit kesimi Necip Fazıl Kısakürek'in "İslam inkılabı"nın gerçekleştirecektir (aristokrasya). Yani "İslam inkılabı" aristokrat küçük-burjuva aydınlarının öncülüğünde gerçekleştirilecektir.

"İslâm inkılâbının, tam mânâsıyla toplu ve merkezî dış politikasına gelince, bu incelerin incesi ve naziklerin naziği bir sanat işidir. Bütün dâva, Garplının ruhî butlanından hariç ve iyi taraflarını lif lif ayıklayıp onu 'hikmet ve hakikat mü'minin kaybolmuş malıdır, nerede bulsa alır!' fermanı ile ve gerçek bir bünye aşısıyla Doğuya zam ve bundan yepyeni bir terkip çıkarmak... Bu terkinin yıllar boyunca sınır içi, gizli ve açık, tezgâhını kurup işletmek... Büyük Doğu mefkûresinden damlayan bu mayayı, şimşeklerini yedi bucak ve dört iklimle saçmaya başlayacağı âna kadar bir vatan sını olarak muhafaza etmek ve devre devre bütün mahremlerin hududuna riayet etmeyi bilmek... Yoksa Batı dünyası böyle bir oluşa imkân bırakmaz. Batıyı aldatıcı, incelerin incesi bir siyaset.

Topyekûn Doğunun, maddî ve mânevi Garp emperyalizmasına karşı kurtuluş ve ihtilâlini, anbean beslemek ve günü gününe geliştirmek... Bunun için dünyasını bütün tezattan ve buhranları içinde devam ettirici şartlara, muazzam bir casus ve sahte müttefik dehasıyla yardımcı olmak... Nihayet ve kısaca, rahimdeki çocuğu, doğuracağı andan pehlivan yetiştireceği ve mazlûm mânâsıyla makhur maddesinin intikamını alacağı güne kadar yamyamların çadırında idare, ikâme ve idâme edebilmek... Bu iş!!! Her ân değişik her ân zıt istikametlerde yol almaya mecbur, korkunç mikyasta girift ve derin keyfiyetle bu dâva, sırf politika dehâsi bakımından, cihanın en sanatlı cehdine ve en dakik plânına muhtaçtır.

Belki 50 , belki 100, belki 300 senelik bu plânın, ana ölçüsü de prensip bakımından bu kadar."

İşte böylesine eklektik bir "İslam inkılabı" teorisinin pragmatik politikası da böyle olmaktadır. Bugün "takıyecilik" olarak tanımlanan bu politika, Necip Fazıl Kısakürek'in tanımladığı gibi, "intikamını alacağı güne kadar yamyamların çadırında idare, ikâme ve idâme edebilmek"tir. Ve bu ana kadar yapılacakları "bir vatan sını olarak muhafaza etmek" "gerçek ve üstün münevverler aristokrasyası"nın örgütlenme ilkesi olmaktadır.

"İslam inkılabı"nın taktikleri ise şöyle anlatılmaktadır:

"Nasıl sosyalizma ve onun azmanı komünizma, gayet müşahhas örneklerle dayanarak ortaya hakkı çalınan bir işçi ıstırabı çıkarmış ve bunu sistemleştirmişse, bizim dayandığımız ve bütün insanlık mikyasında hudutsuz ve şamil gördüğümüz zümre hakkı da, fikir çilesinden ve idrak ıstırabından doğar. Demek ki, bizim bu türlü münevverler sınıfından anladığımız bu asil mefhumun orospulaştırılmış delâletiyte baştan başa mankafa ve hiçbir işe yaramaz zoraki ve ukalâ aydınlar kalabalığı değil, kargabüken zehrini almış gibi kıvrancıcasına fikir çilesi ve idrak ıstırabı çekenler kadrosudur."

Tayyip Erdoğan'ın "mağduriyeti"yle, türban takan "genç kızların çilesi"yle, inandığı gibi yaşayamayan "müslümanların ıstırabı" ile yürütülen bir faaliyet söz konusu olan.

Abdullah Gül'ün "fikriyatının oluşumunda" belirleyici olduğu söylenen Necip Fazıl Kısakürek'in "İslam inkılabı"nın strateji ve taktikleri öz olarak böyledir. Bunlara "takıyeciliğin fikriyatı" demek yanlış olmayacaktır. "Batıyı aldatıcı, incelerin incesi bir siyaset". İşte "İslâm inkılâbının gerçek ve üstün münevverler aristokrasyası" bu siyasetin adamlarıdır.

Kıbrıs'ta “Ya Taksim, Ya Ölüm”den “Çözüm ve AB Partisi”ne Uzanan Yol

Kuzey Kıbrıs'ta seçimlerin 14 Aralık'ta yapılmasının gündeme gelmesiyle birlikte Kıbrıs, AB, stratejik çıkarlar, “kemalizm” vb. konuların birbiri ardına konuşulmaya başlandı. Özellikle “Kıbrıs sorunu”nun çözümünün (“Annan planı” doğrultusunda çözümünün) hem Kuzey Kıbrıs'taki Türkler için, hem de Türkiye için AB kapısını açacağı propagandasının etkisiyle, 14 Aralık seçimleri daha da önemli hale gelmiştir.

Ancak Kuzey Kıbrıs'ın 14 Aralık seçimleri ne denli önemli görülürse görülsün, AB'nin genişlemeden sorumlu komiseri Verheugen'in şu sözleri “seçim”in AB açısından hiç de önemli olmadığını açıkça ortaya koymuştur:

“KKTC devlet olarak sadece Türkiye tarafından tanınıyor. Buradaki seçimler de sadece Türkiye tarafından tanınacak. Bu seçimlerin yasalığı yok. Siyasi açıdan değersiz. Söz konusu seçimlerde muhalefetin kazanması halinde AB sonuçları kabul edecek. Aksi takdirde seçim sonuçlarını tanımayacak.”

AB komiseri Verheugen sözlerini şöyle tamamlamaktadır:

“Muhalefet kazanırsa seçimler bir potansiyel ve değer kazanır. Muhalefet çözüm ve AB'ye girmeyi istiyor. Bize gelen işaretler, bu seçimlerin demokratik olmayacağını gösteriyor. Türkiye'nin Kıbrıs'ın iç işlerine karışmamasını istedik ve tüm ağırlığımızı koyduk. Denктаş seçimlerde oyunlar

yapıyor ama muhalefet güven veriyor. Muhalefet kazanırsa müzakereler ve referandum hedefine ulaşılabilir.”

Görüldüğü gibi AB komiseri Verheugen bir seçimin demokratik olup olmasını, yasallığını, kendi isteklerini yerine getireceğini düşündükleri kesimlerin, yani muhalefetin kazanması koşuluna bağlayarak, demokrasi ve yasallık konusundaki AB “standart”ını net biçimde ortaya koymuştur.

Bu “standart” hiçbir biçimde demokrasi ya da yasallıkla ilişkili değildir. Söz konusu olan AB'nin politikalarına uygun gelişmenin sağlanmasıdır. Eğer AB ve onun komiseri Verheugen, bu gelişmenin Denктаş ya da Eroğlu'yla sağlanacağını görselerdi, Kuzey Kıbrıs seçimlerinin demokratik ve yasal olduğunu söylemekten bir dakika geri durmayacakları kesindir.

Bütün bunlar 14 Aralık seçimlerinin nasıl bir siyasi amaç ve baskı için kullanılmaya çalışıldığının açık kanıtlarıdır.

14 Aralık seçimlerinden aylar öncesinde başlatılan AB propagandaları, AB üyeliğiyle “yeni iş, aş” sağlanacağı vaatleri, özellikle Kuzey Kıbrıs'taki genç nüfusu hareketlendirmiş, AB uğruna savaşa yöneltmiştir. AB'nin ne olduğu, Kıbrıs'a ne getirip ne götüreceği hiç kimseyi ilgilendirmediği gibi, bu konuda yapılan uyarılar da hiçbir değere sahip olmamıştır. Bunun nedeni ise, yıllardır Türkiye devletinin Kıbrıs politikalarının yaratmış olduğu büyük tepkidir. Neredeyse Kıbrıs'ın bağımsızlığından söz etmek bile Türkiye devletinin çıkarlarını savunmakla özdeş al-

gılanmaya başlanmıştır.

Oysa Türkiye oligarşisinin Kıbrıs politikası ve Kuzey Kıbrıs'taki uygulamaları ile Kıbrıs adasının bir bütün olarak niteliği ve stratejik özelliği birbirinden ayrı özelliklere sahiptir. Kendi iç dinamikleriyle, Kuzey ve Güney Kıbrıslıların kendi örgütlülükleriyle Kıbrıs'ın birleşik, bağımsız ve demokratik bir ülke ve devlet haline getirilmesi başlanmadığı ölçüde, "birleşik, bağımsız ve demokratik Kıbrıs" hedefi önemsizleşmiş ve bir kenara itilmiştir.

Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığı koşullarında Güney Kıbrıs solu, 1960'lardan beri savundukları "bloksuzluk" politikasını terk etmiştir. Ve bu andan itibaren, aynı durumdaki diğer ülkelerin sol hareketleri gibi, tümüyle perspektifsiz kalmışlardır. Ülkemizdeki TKP'nin TBKP'ye dönüşümü ve ardından tümüyle tasfiye olmasına benzer bir süreç Güney Kıbrıs solunda da (özellikle "marksist" AKEL) ortaya çıkmıştır. Aralarındaki tek fark, TKP tümüyle tarih olurken, AKEL, örgütsel varlığını koruyabilmiştir. Ama hiçbir bakış açısına, alternatif politikalara sahip olmayan amorf bir yapı olarak.

Bu amorf Güney Kıbrıs solu, AB yandaşlığına yöneldiği oranda Güney Kıbrıs devlet aygıtlarında yer almaya başlamış ve bu yolla Yunanistan'ın resmi Kıbrıs politikasının savunucusu ve yürütücüsü haline gelmiştir.

Kuzey Kıbrıs solu ise, oluşumunun ilk günlerinden itibaren Türkiye'deki sosyal-demokratların izdüşümü özelliğine sahiptir. Kuzey Kıbrıs'ın konumundan kaynaklanan görece (Türkiye'ye göre) demokratik olanaklar yer yer sosyal-demokrasi ötesi söylemlerin ortaya çıkmasına yol açmışsa da, özsel olarak bu niteliği değişmeden kalmıştır.

Güney Kıbrıs solu gibi, Kuzey Kıbrıs solu da, 1974-1991 döneminde "birleşik, bağımsız ve demokratik Kıbrıs" tezini savunurken, Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığı ile başlayan ideolojisiçleşme sürecinde bu tezleri hızla terk etmiştir. T. Özal'ın liberalizasyon uygulamalarıyla Kuzey Kıbrıs'ta başlayan off-shore bankacılık ve Türkiye üzerinden ihracat olanakları görece bir "refah" ortamı yaratmışsa da, 1997 Asya Krizi ile başlayan dünya ekonomik bunalımı ve ardından Türkiye'de yaşanan ekonomik kriz, "refah" ortamının sonunu getirmiştir.

Off-shore bankacılıktaki gelişmeler ve Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığıyla birlikte

başlatılan "globalizm" propagandasının etkisiyle Kuzey Kıbrıs'ta yeni "genç işadamları" tipleri ortaya çıkmıştır. Büyük bölümü Asil Nadir'in dolandırıcılık işlerinde çalışan bu yeni "işadamları" grubu, Asil Nadir ortalıktan çekildiğinde her türden off-shore hizmetlerinin yürütücüsü olmayı sürdürmüşlerdir. Ama yaşanan ekonomik krizle birbiri ardına batan Türk bankalarının off-shore hesaplarının sonuna gelmesiyle birlikte işsiz kalmışlardır. Bunlar, "Annan planı" ve buna bağlı olarak "birleşik Kıbrıs" devletinin oluşturulmasıyla yeniden eski iş olanaklarına kavuşacaklarını hayal ettiklerinden, hızlı birer "annancı" haline gelmişlerdir.

2000 yılına kadar Türkiye'ye ve Türkiye üzerinden Avrupa ülkelerine "geleneksel Kıbrıs ürünleri" pazarlayan ticaret kesimi de, ekonomik krizden nasibini almıştır. Ancak AB'nin Türkiye üzerinden yapılan ihracatı engellemesi ve bu ürünlerin sadece AB ülkelerinden ithaline izin verme kararlarıyla birlikte, kriz sonrasında işlerin düzeleceği beklentileri de sona ermiştir. Böylece Kuzey Kıbrıs'ın ticaret kesimi, geleneksel olarak Türkiye'nin "has adamları" olmaktan hızla uzaklaşmış ve hızlı AB yandaşı haline gelmişlerdir. Bunun tipik sonucu ise, Kuzey Kıbrıs Ticaret Odası Başkanı Ali Erel'in oda yöneticileriyle birlikte Ağustos 2003'de "**Çözüm ve Avrupa Birliği Partisi**" kurması olmuştur.

"Çözüm ve Avrupa Birliği Partisi" Kuzey Kıbrıs seçimleri öncesinde "adada" estirilen AB rüzgarlarının en uç örneği olmuştur. Öylesine ki, kurulduğu andan itibaren, varolan tüm partiler tarafından gayri ciddi bir davranış olarak değerlendirilmiştir.

Oysa ki "Çözüm ve Avrupa Birliği Partisi" bugün Kuzey Kıbrıs'ta egemen kılınmaya çalışılan düşüncenin tam karşılığıdır. Kendilerini bir ülkenin "işgal edilmiş bir parçasında yaşayan insanlar" olarak tanımlayanlar, bir başka ülkenin ya da AB gibi ülkeler topluluğunun adıyla parti kurabilecek ve buna oy verebilecek hale gelmişlerdir. Bu ortamda "birleşik, bağımsız ve demokratik Kıbrıs"tan söz etmek zaten anlamsızdır.

"AB yandaşı" ya da popüler ifadeyle "Annan çözümü taraftan" diğer partiler de "Çözüm ve Avrupa Birliği Partisi"nden çok farklı değillerdir. Barış ve Demokrasi Hareketi (BDH) ve CTP-Birleşik Güçler'in de seçim sloganı "çözüm ve AB"dir. Bunların seçim sloganlarında kullandıkları sözler, diğerinde

parti adı olarak kullanılmaktadır.

Verheugen'in "muhalafet kazanırsa demokratik ve yasal" olacağını ilan ettiği Kuzey Kıbrıs seçimleri öncesindeki durum özetle böyledir. Bu özetin gösterdiği gerçek ise, Kuzey Kıbrıs'ın **off-shore bankacıları ile narenciye tüccarlarının** savaş alanı olduğudur.

Bu savaşın uluslararası temeli ise, "serbest bölgeler" ve "ihracata yönelik sanayileşme"de yatmaktadır. Tayvan, Singapur, Hong-Kong, Malezya gibi Asya ülkelerindeki gelişmelerle propagandası yapılan "serbest bölgeler" ve "ihracata yönelik sanayileşme" modelleri, neredeyse her ulusal azınlığın ya da etnik topluluğun kendine ait bir devlete sahip olma düşüncesi yaratmıştır. "Küçük olsun, ama benim olsun" şeklinde özetlenebilecek "küçük devletler" istemi, kapitalizmin gelişmediği ya da çok sınırlı oranda geliştiği bölgelerde çok daha fazla ortaya çıkmıştır. Yeni-sömürgecilik yöntemleriyle az ya da çok tasfiye olan feodal ilişkiler de bu akıma dahil olmuşlardır.

Henüz kapitalist gelişimin başlangıcında bulunan, dolayısıyla milli bir burjuvaziye bile sahip olmayan bölge halklarının ulusal ve etnik temelde ayrışması, asıl olarak bu ülkelerdeki küçük-burjuva aydınlarının öncülüğünde gerçekleştirilmiştir. Bir bakıma tarihi tersten okuma denilebilecek bir yöntemle "tarihten dersler çıkartan" küçük toplulukların küçük-burjuvaları, "serbest bölge"leştirilmiş bir küçük devlet içinde kapitalist olabileceğine inanmıştır. Bu inançla, kendi topluluğunun "milli gelir"inin yükseleceği ve dolayısıyla bireylerin gelirlerinin büyük ölçüde artacağı propagandasına başlamıştır. Bu yolla, kendi bireysel çıkarını kendi topluluğuna genel çıkarı gibi sunan küçük-burjuva aydını, bulunduğu her yerde merkezi devletlere muhalafet etmeye başlamıştır. Yugoslavya olayında görüldüğü gibi, emperyalist ülkelerin bu muhalafet hareketine dayanarak, kendi çıkarlarına uygun gelmeyen merkezi devletleri tasfiye etmeye başlaması, bu yöndeki hareketi daha da güçlendirmiştir. Kimilerinin "yerel milliyetçilik" olarak adlandırdığı bu muhalafet hareketi, küçük-burjuvazinin emperyalizmin "serbest bölge" ilişkileri içinde yeni işbirlikçi adayı olarak ortaya çıkmasıdır.

Oysa yapılmak istenen, emperyalist tekelin bölge dağıtım (distribütörlük) hakkını almaktan ibarettir. Distribütörlük ve dist-

ribütörlük ilişkileri içinde büro işi bulmak bu küçük-burjuvaların başlı başına hayali ve hedefidir. Bu da, o güne kadar içinde yaşanan devlet sınırları içinde işleyen yeni-sömürgecilik ilişkilerinin işbirlikçilerinin bazılarının (özellikle ticaret ve finans alanındaki, yani hizmetler sektöründeki) değiştirilmesi talebinden başka birşey değildir. Kıbrıs somutunda örneklersek, bu küçük-burjuvaların amacı, Maraş bölgesinin yerleşime açılmasıyla birlikte ortaya çıkacak turizm "potansiyeli"nden, off-shore bankacılıktan pay kapmaktır.

Bu "yerel milliyetçilik" karşıtı ise, her türden merkezi devlet yanlısı milliyetçiliktir. Doğal olarak, "yerel milliyetçilik", merkezi devlette ifadesini bulan bu "milliyetçilik"le çatışma halindedir ve bu merkezi devletin her türlü yasasını, bürokratik mekanizmasını, uygulamasını kendisine yapılan bir "baskı" olarak kabul etmekte ve öyle sunmaktadır. Öyle ki, egemen sınıfın baskı aygıtı olarak devletin kendisi "baskı" konusu haline getirilmektedir. Topluluğun üyelerinin yıllardır, yüzyıllardır baskı gördükleri devletlere karşı duydukları memnuniyetsizlik ve tepki, "merkezi devlet baskısı" propagandasıyla, "yerel milliyetçilik"e kanalize edilmektedir. "Yerel yönetimler"e yapılan övgüler, "yerinden yönetim" demagogileri hep bu amaca hizmet etmiştir.

Oysa sorunun "merkezi devlet"ten değil, devletin sömürücü sınıfların baskı aygıtı olmasından kaynaklandığı ise, sol tarafından bile unutturulmuştur. Artık merkezi devletin baskısı, tahakkümü, sultası sözkonusudur, merkezi devletten kurtulduğunda tüm bunların ortadan kalkacağı beklentisi oluşmuştur. Kuzey Kıbrıs'ta olduğu gibi, Türkiye devletinin egemenliğinden, yönetiminin kurtulduğunda herşeyin güllük-gülistanlık olacağına inanılmaktadır. Kuzey, Güney'i ile birlikte AB'nin narenciye, turizm ve bankacılık merkezi olacaktır; tıpkı bir zamanların Lübnan'ı gibi! Milyonlarca turist Kıbrıs'a akacak, milyarlarca dolarlık bankacılık işlemleri Kıbrıs'tan yapılacak ve AB'nin tüm narenciyesi Kıbrıs'tan temin edilecek! İşte 14 Aralık seçimleri öncesinde Kuzey Kıbrıs'ta vaad edilen "cennet" budur!

Bu "cennet" in karşıtları, düşmanları ise, Rauf Denktaş kişiliğinde simgeleşen "işgalci anavatan"dır. "Anavatan", Kuzey Kıbrıslılar için, askeri işgaldir, asker postalıdır, faşist milislerin tehdididir, terörüdür, "anavatan"lı

işadamlarının kendini beğenmişlikleridir, “adalılar” aşağılamalıdır. Üstelik kendileri hiçbir şey yapmadıkları halde, AB’ye girme olanağı ayaklarının önüne serilmişken, “anavatan” her yolu deneyerek onları engellemeye çalışmaktadır.

Ve “anavatan”ın, Kuzey Kıbrıslıların söylediği, yakındığı, şikayet ettiği, tepki duyduğu herşeyi yapan bir güç olduğunu göstermek için de fazlaca çaba gerekmemektedir. “Anavatan”da yapılanların “yavru vatan” da sürdürmesi yeterince açıklayıcıdır. Bu yüzden tüm söylenenleri haklı kılacak yeterince olgu, Türkiye’deki oligarşik yönetimin yapısında zaten mevcuttur.

“Anavatan”ın halkı da, “yavru vatan”ın halkı da, Kıbrıs adasının stratejik önemi üzerine yapılan onca tartışmayı, çatışmayı ve hatta savaşları anlayabilmiş de değildir. Doğal olarak ortaya çıkan tartışmalar, çatışmalar ve savaşlar, basit bir milliyetçiliğin “fanatikleşmesi” olarak değerlendirilmektedir. Bu görüş, genellikle her iki kesimdeki küçük-burjuva aydınları arasında yaygındır. AKP’nin “dindar” başbakanı Tayyip Erdoğan’ın “Annan planı”nı destekleyen açıklamalarıyla bu görüş sahipleri daha da umutlanmışlardır. AKP-Genelkurmay “çatışması”ndan kendilerini AB’ye taşıyacak bir sonuç çıkmasını beklemişlerdir.

Ama gün gelmiş “dindar” başbakan birdenbire Rauf Denktaş’ı desteklemeye başlamış ve hatta **“Adada iki din, iki dil vardır. Bunu kabul etmiyorlarsa bildiklerini okusunlar, biz de bildiklerimizi okuruz.”** demeye başlamıştır. Böylece Türkiye’nin Kıbrıs politikası, ırksal milliyetçilikten “dinsel ve dilsel” ümmetçiliğe yönelmiştir.

Dönüşüm Tayyip Erdoğan’la sınırlı kalmamıştır. Kuzey Kıbrıs’ın verilerek AB’ye girme vizesi alınacağı propagandasını yapan köşe yazarlarının büyük bölümü de çark etmişlerdir. Neredeyse tüm AB yandaşları Kıbrıs konusunda 1958’lerin ünlü sloganı ile “ya taksim, ya ölüm” noktasına gelmişlerdir.

Bu dönüşümün Kuzey Kıbrıs’taki yansısını ise, CTP ile BDH’nin “saygıdeğer başkanları”nın son konuşmalarında bulmak olanaklıdır.

Böylece sorunun güncelliği AB, Annan planı vb. olmaktan çıkmış, yeniden aslına rücu etmiştir. Genelkurmay başkanı Hilmi Özkök’ün “stratejik zincir”^{*} açıklamasıyla başlayan bu geri dönüş, Tayyip Erdoğan’ın “biz de bildiğimizi okuruz” sözleriyle ta-

mamlanmıştır.

Bu geri dönüşün taraflarının, düne kadar birbirlerine zıt şeyleri savunurken bugün hemfikir olmalarının nedeni, Kıbrıs’ın ellerindeki son pazarlık “kozu” olarak kaldığını görmeleridir. M. Ali Birand gibi emperyalizmin manipülasyon elemanlarının sözleriyle ifade edersek, Türkiye, Kıbrıs konusunda “köşeye sıkışmıştır” ve son “uzatmalar oynanmakta”dır. Karşılığında hiçbir şey almaksızın “vermek” gündemdedir artık. İşte bu durum, “ver-kurtulcular”dan “al-ver kurtulcular”a kadar her kesimi birleştiren unsur olmuştur. AB’nin yayınladığı son ilerleme raporu ve komiser Verheugen’in açıklamaları “uyanış”a son noktayı koymuştur.

Oysa “uyanılacak” hiçbir şey yoktur. Herşey yıllardır ortadadır ve açıktır.

Bir bütün olarak Kıbrıs adası jeo-politik, jeo-stratejik ve askeri özelliklere sahiptir. Amerikan emperyalizminin yıllar boyu sürdürdüğü propagandalarda Kıbrıs adası Sovyetler Birliği’nin “sıcak denizlere açılma

* 3 Aralık günü AB komiseri Verheugen’in “Türkiye’de askerlerin hükümete nasıl davranacaklarını merak ediyoruz. Türkiye, Kıbrıs’ta ‘modası geçmiş’ görüşler savunuyor. Yunanlıların Türkiye’yi sardıklarını, Kıbrıs’ın da bu politikanın bir parçası olduğunu ileri sürüyorlar. Generaller bunları anlatıyor, Türk kamuoyu da inanıyor. Bunlar gerçek değil.” olarak değerlendirdiği “stratejik zincir” konusunda Genelkurmay başkanı Hilmi Özkök’ün 9 Kasım’da *Radikal*’de yayınlanan sözleri şöyledir:

“(Kıbrıs) stratejik bir hat üzerinde. İngiltere’den başlar. Cebelitank, Malta, Kıbrıs, Süveyş Kanalı, Hindistan, Singapur. İngiltere bunun için Kıbrıs’taki üslerini Avrupa Birliği müktesebatına da sokmuyor. Egemen üsler olarak tutmak istiyor.

Ada bu çok önemli zincir üzerinde bir yer. Türkiye açısından düşünürsek; orada konuşlanacak bir muhasım güç, özellikle hava gücünü kullanması Türkiye’nin bütün doğusundaki şu an uçakla ulaşılamayan yerlere ulaşma imkânı sağlar. Başka ülkelerden oraya gelen uçaklar biliyorsunuz çok az süre kalabilirler havada. Mesafe yüzünden. Türkiye AB’ye katılınca bunlar ortadan kalkar deniyor.

Biz çok daha uzun vadeli düşünmek zorundayız. Vizyonumuz derindir. Coğrafya olarak baktığımızda; oraya konan bir hava gücü Türkiye’yi çok büyük açıdan tehdit eder.

İkincisi Kıbrıs’ta bizim istemediğimiz ve etkili olamayacağımız bir politik oluşum olursa; karasular var. Arkasından kıta sahanlığı gelir. Arkasından da ekonomik zon gelir. Balıkçılık alanları gelir. Kıbrıs Türkiye’ye doğru serbest hareket edemeyeceğimiz bir alan olacaktır. Zaten Batı’da sıkıntımız var. Bir de Güney’de sıkıntı olursa Türkiye’nin hapsedilmesi olayı olur.”

amacının en önemli halkası” olarak işlenmiştir. Hilmi Özkök’ün “stratejik zincir” çerçevesinde tanımladığı da bu “halka”dır. Bu “halka” sadece askeri nitelikte olmayıp ekonomik niteliklere de sahiptir. Dolayısıyla Türkiye’nin Anadolu’ya “hapsedilmesi” ve ardından Anadolu’dan “çıkartılması” amacı güden “haçlı komplosu”na dayanan ırkçılıktan öte anlamlara sahiptir. Doğal olarak Kıbrıs adasının stratejik önemini ekonomik boyutu, doğrudan Türkiye oligarşisinin çıkarlarıyla bağlantılıdır. Özellikle Mersin ve İskenderun limanlarından yapılan ithalat ve ihracat açısından bu çıkarlar Orta-Doğu’yu içine alan boyutlara ulaşmaktadır. Kıbrıs sorununun (ister Rum yönetiminin tüm ada üzerinde kesin egemenlik sağlamasıyla olsun) çözüldüğü koşullarda, AB’nin emperyalist ülkelerinin Orta-Doğu’yla yaptıkları ticaretin merkezi Kıbrıs adası olacaktır. Bu ise, Mersin’den Van’a kadar uzanan güney Anadolu bölgesindeki ekonomik yapının büyük ölçüde zarara uğraması sonucunu doğuracaktır.

Diğer yandan Kıbrıs adasının AB’ye alınarak, bir bakıma “ilhak” edilmesiyle, AB ülkelerinin Orta-Doğu ticaretinde taşıma ve depolama maliyetlerinde büyük “tasarruf” sağlanacağı gibi, nakliye süresi de büyük ölçüde kısıllanacaktır.

Görüldüğü gibi, Kıbrıs adasının askeri-stratejik niteliği yanında ekonomik özelliği de, AB ile Türkiye arasında önemli bir çıkar çatışmasına yol açmaktadır.

Bu çatışmanın Kıbrıslılar için “olumlu” gelişmeler yaratacağı, özellikle AB’ye girilerek AB’nin ticaret “üssü” haline gelindiğinde Kıbrıslıların gelir düzeyinin çok yükseleceği, dolayısıyla kendileri için bir “avantaj” oluşturduğu düşüncesi oldukça yaygındır. Off-shore bankacılığın “kara para aklama” aracı olduğu, dolayısıyla AB’ye girilince bun-

ların ortadan kalkacağı “endişesi” taşıyanlar açısından, bu “avantaj”, özel bir yere sahiptir. (Bugün Kuzey Kıbrıs’ta 27 ticari banka ve 48 off-shore banka bulunmaktadır.) Bir kapı kapanırsa, bir başkası açılacaktır!

Gerçekte ise, ekonomik açıdan Kıbrıs, emperyalist ülkelerin ihracat “üssü” olarak liman ve depolama olanaklarının kullanılmasından başka birşey değildir. Bu da “serbest bölge” statüsü ile Kıbrıs’ın ekonomik yapısının dışına çıkartılabilecek bir özelliğe sahiptir. Bu nedenle, AB tarafından Kıbrıs’ın liman ve depolama “üssü” haline getirilmesi Kıbrıslılar için hiçbir ekonomik değere sahip değildir. (Bu limanlarda ve depolarda çalışacak birkaç bin işçi dışında. Ki bunlar da sendikası ve sosyal sigortaya sahip olmayan işçiler olacaktır.)

Çözüm, her zaman olduğu gibi, birleşik, bağımsız ve demokratik Kıbrıs’tır. Ancak yapılan yoğun propagandalar, manipülasyonlar ortamında bu çözümün Kıbrıslılar tarafından yeniden kabul edilebilirliği de fazlaca bulunmamaktadır. Dolayısıyla tek çözüm yoluna ulaşabilmek için, “çözüm” olarak sunulan her yolun kendi içinde nasıl çıkmazlar yarattığının ortaya konulması ve belki de yaşanılarak bunların öğrenilmesi zorunlu olacaktır. “Ya taksim, ya ölüm”den AB Partisi’ne gelinen süreç, **birleşik, bağımsız ve demokratik bir Kıbrıs** çözümünün ayaklar altına alındığı, herşeyin bireylerin ekonomik çıkarlarına indirgenildiği bir süreç olmuştur. 14 Aralık seçimleri, bu çıkar ilişkilerinin her yönüyle çatıştığı, birbirine üstünlük sağlamaya çalıştığı bir savaş alanından başka bir şey değildir. Kazanan taraflar Kuzey Kıbrıs’ı “koz” olarak kullanarak kendi çıkarlarını gerçekleştirmeye çalışacaklardır. Kaybeden ise, birleşik, bağımsız ve demokratik Kıbrıs olacaktır.

KURTULUŞ CEPHESİ'nden Çağrı

İşçiler,
Köylüler,
İlerici, Yurtsever ve Demokrat Tüm Halkımıza!

Yıllardır başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere, tüm emperyalist ülkelerin sömürsü ve talanlar, bir yandan ülkemizin her türlü varlığını tüketirken, diğer yandan tüm çalışanlar gittikçe daha da yoksullaşmaktadır. Her türlü yolsuzluk, rüşvet, suistimal, dolandırıcılık, çürümüşlük yaşantımızın neredeyse ayrılmaz bir parçası olmuştur. AKP hükümetinin “yolsuzlukla mücadele” paravanası altında yeni yolsuzluklar tezgahlanmaktadır.

Yıllar boyu bizlerin ürettikleri ile varedilen KİT'ler, “özelleştirme” söylemiyle el çabukluğuyla bir avuç zengini daha da zengin etmek ve emperyalist tekellere yeni kârlar sağlamak amacıyla yok pahasına satılmış ve satılmaya devam etmektedir. Ve “özelleştirilenler”, “içi boşaltıldıktan” sonra yeniden “devletleştirilmektedir”. Bu işlemlerle milyarlarca dolar, emperyalist tekeller ile onların işbirlikçilerine devredilmiştir.

Kendi düzenlerinin “yıkılmaz”lığının yıllarca propagandasını yapanlar, ülke yönetimini tümüyle IMF ve Dünya Bankası'na devretmişler ve her türlü karar bunlar tarafından alınır olmuştur. İşçi ücretlerinin düşmesi ve tarım ürünlerine devlet desteğinin kaldırılması karşısında kendi bireysel zenginliklerinin artacağını düşünenlerin ise, son krizle birlikte nasıl büyük kayıplara uğradığını hep birlikte yaşayıp gördük. Borsa ile zengin olacağını uman “laikler”, bugün şeriatçı AKP iktidarı ile borsanın yükselmesinden medet umar hale gelmişlerdir.

Solun sol olmaktan çıkartıldığı, devrimciliğin legalizmle tasfiye edilmeye çalışıldığı bir ortamda, Amerikan emperyalizmi daha da pervasızlaşmıştır.

Şeriatçı AKP iktidarı ise, “askeri darbe” korkusuyla Amerikan emperyalizminin her dediğini yaparken, bir avuç “islamcı sermaye”ye “müslüman kardeşleri”nin kanı üzerinden yeni pazarlar bulma peşindedir.

Onlar, trilyonlar harcayarak, istedikleri yalanı yazdırabilecekleri, istedikleri yalanı söyletebilecekleri, istedikleri görüntüleri gösterebilecekleri onlarca gazete ve televizyon sahibidirler.

Onların, binlerce tankına, topuna, askerine, gazetelerine, televizyonlarına karşı, bizlerin, sadece devrime olan bağlılığımız ve devrimci bilincimiz vardır.

Bizler, onlar gibi, milyarlarca dolara, silaha sahip değiliz. Elimizdeki her türlü araçla, onlara karşı savaşmanın gerekli olduğunun söylüyor ve bu amaçla mücadele ediyoruz.

Binlerce silahımız, milyonlar satan gazetelerimiz yok, ama onların tüm zenginliklerini ve güçlerini ellerinden alacak olan yine bizleriz.

Bizler, işçiyiz,
Bizler, köylüyüz,
Bizler, emekçiyiz.

Ve mücadelemiz devrime kadar, kurtuluşa kadar sürecektir.

Bugün sizleri, bir kez daha, Türkiye devrimci mücadelesinin geliştirilmesi ve yükseltilmesi için, maddi ve manevi her türlü desteğinizi ve katkınızı vermeye çağırıyoruz.

Bu zorlu mücadelede, hepinizin, hepimizin küçük büyük demeden yapacağı çok şey vardır.

Zafer Bizim Olacaktır!

Kitap ve Katalog isteme adresi:
Postfach 1414
55504 Bad Kreuznach
Deutschland

İnternet Adresi:
www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Mail Adresi:
erisyay@kurtuluscephesi.com
erisyay@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACIL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN : **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOGMA DEĞİL,
EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ
VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCI ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-I
KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-II
DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi dergisinden]

